

HAVRANÍ KRUHY

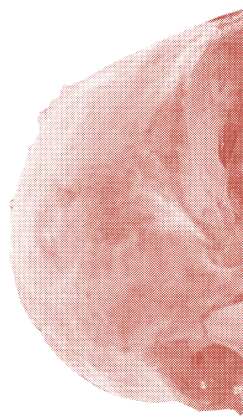
SIRI PETTERSENOVÁ

PLÍSEŇ

HOST

PLÍSEŇ

HAVRANÍ KRUHY

SIRI PETTERSENOVÁ

PLÍSEŇ

Brno 2017

Ráta © Siri Pettersen 2015 by
Agreement with Grand Agency
Cover and maps © Siri Pettersen
Translation © Jitka Jindřišková, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

This translation has been published with
the financial support of *NORLA*.
Překlad této knihy vychází s laskavou
finanční podporou nadace *NORLA*.

ISBN 978-80-7577-195-7 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-196-4 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-197-1 (Formát MobiPocket)

*Vám všem, kteří jste si zamilovali Ódinovo dítě
a nedokázali jste držet jazyk za zuby.*

*A tobě. Tobě, kterému záleží na naší planetě. Tobě, co bojuješ sám,
protože propast mezi tvým snem a naší skutečností je příliš velká.
Tobě, co chceš opustit svět v lepším stavu, než v jakém byl, když jsi
do něj přišel. Tobě, co jsi vždycky věděl, že se ubíráme špatným směrem.
Tobě je tvoje kniha.*

PROLOG

Seděl v průchodu u nástupiště, s cedulí z kartónu opřenou o kolena. Obličej mu zakrývaly mastné vlasy, ale nebylo pochyb. Je to on. A dveře vagónu metra se každou chvílí zavrou.

Stefan odstrčil nějaké dítě a loktem si razil cestu tlačenicí. Byl rád, že má v uších sluchátka. Tlumily kupu stížností. Jakási ženská otevírala a zavírala pusou jako zlatá rybka, ale on slyšel jen Trenta Reznora.

You had all of them on your side, didn't you?

Musí se dostat ven. Teď. Ztratil toho ďábla už dvakrát, znovu se to nestane. Vrhł se ke dveřím. Sevřely mu paži, ale protáhl se ven. Vyklopýtal na nástupiště a metro s kvílením odjelo. Hemžilo se to tam lidmi. Podzemní světlo jim z tváří vysávalo život. Podobali se zombiím, ale nikdo z nich nebyl natolik mrtvý, aby nevěnoval pozornost činu, který se chystal udělat. Přijde na jiný způsob. Najde jiné místo.

You believed in all your lies, didn't you?

Zamířil do průchodu. Žebrák napřáhl ruku, aniž se na něj podíval. Stefan se ušklíbl.

„Ahoj, Roaste.“

Roast zvedl hlavu. Sotva se mu v očích zablesklo pochopení, už stál na nohou. Rychleji, než by kdo považoval za možné. Rozběhl se tunelem vzhůru. V černém a omšlém oblečení vypadal

jako vrána. Stefan se řítíl za ním. Boty duněly o zem. Zvuk se ozvěnou odrazil od vykachličkovaných zdí. Minul automat na jízdenky, třemi skoky zdolal schody a ocitl se na ulici. Tvář mu bičoval déšť. Byla tma. Roast utíkal jen několik metrů před ním, ale pak odbočil do vozovky. Kličkoval mezi auty, která se mu snažila vyhybat.

Stefan neváhal. Instinkt ho hnál vpřed. Brzdy skřípaly. Odstrčil se od mokré kapoty a běžel dál. Hudba v uších se mísila s troubením aut.

The Ruiner is your only friend, he's the living end, to the cattle he deceives.

Přeběhl napříč Soho Square a získal několik metrů k dobru. Lidé se za nimi otáčeli, ale sledovat je nikdo nebude. Rozhodně ne, dokud se žene za bezdomovcem.

The raping of the innocent, you know the Ruiner ruins everything he sees.

Roast vrátil do lidí na St. Ann's Court, pak zahrnul doleva a pokračoval kolem kavárny Flat White, v níž se setkali poprvé. Stefan sotva popadal dech, ale vsadil všechno na to, že Roast se cítí ještě hůř. A měl pravdu. Žebrák zpomaloval. Zmateně se rozhlédl kolem a pak zmizel v jakémisi nočním klubu.

Now the only pure thing left in my fucking world is wearing your disease.

Stefan se protlačil davem lidí před klubem a následoval ho dovnitř. Našel ho snadno. Neupravený divoch mezi přiléhavými šaty a hlubokými výstřihy.

How did it get so hard? How did it get so long?

Roast mířil k nouzovému východu. Rozrazil dveře a ztratil se za nimi. Stefan ke dveřím doběhl dřív, než se opět zavřely. Vpadl na zadní dvorek. Slepá ulička. Žebrák stál na opačné straně u kontejnerů s odpadky. Prskal jako zvíře chycené do pasti.

The Ruiner's a collector, he's an infector, serving his sbit to his flies.

„Game over, Roaste.“ Stefan kráčel k němu.

Roast se přitiskl ke zdi, k okapu. Omítka kolem úchytů se uvolnila a poprášila mu ramena. Déšť mu vybledlý plášť ihned očistil. „Nic jsem neproved! Nic jsem neproved!“ ječel hystericky.

Lež. Přezdívkou Roast nedostal náhodou, ale Stefan se nepřiměl k odpovědi. V tom muži už nezůstalo nic lidského, s čím by mohl diskutovat.

Maybe it's a part of me you took to a place I hoped it would never go.

Stefan si užíval pocit převahy. Glock může nechat viset u pasu. Ušetří kulku. Místo pistole vytáhl kleště.

And maybe that fucked me up much more than you'll ever know.

Roast vytřešil oči. Pohledem pátral po něčem, čím by se bránil. Z okapu strhl kovový úchyt. Šrouby se skutálely na asfalt. Začal si tlouct do zubů. Roztrhl si ret. Zdánlivá necitelnost vůči bolesti naznačovala, že jeho tělem neproudí jen adrenalin.

And what you gave to me, my perfect ring of scars.

Roast si plivl do dlaně a natáhl ji k němu. „Vem si je! Vem si je! Nemůžeš se mě dotknout, to by tě našli! Policajti tě dostanou!“ křičel a z úst mu crčel rudý déšť.

Stefan se na ty dva zuby podíval. Bílé hrudky na špinavé dlani. Déšť kolem nich vytvořil krvavou kaluž.

„Hlupáku,“ odpověděl. „Policajtům je fuk, jak umřeš. Nikdo nehne ani prstem, aby to zjistil. Jsi zapomenutý. Copak jsi zapomněl?“

Na odpověď nečekal. Vrazil Roastovi loket do nosu. Hlava uhodila o zeď. Než se Roast zhroutil k zemi, Stefan zachytil jeho zuby. Pak odvedl bezvládné tělo do rohu ke kontejneru. Zpod víka se vydouval odpad, jako by kontejner zvracel. Pachy se mísily. Shnilé jídlo. Krev. A štiplavý odér, který prozrazoval, že Roast nebral chození na záchod moc vážně. Po více než sto letech to ale bylo pochopitelné.

Zlomil mu vaz. Roast byl urostlý, a tak Stefan potřeboval dva pokusy, než uslyšel křupnutí.

Vložil si zuby do kapsy a prohlížel si místo činu. Žádná okna. Žádné kamery. Žádní lidé. Je v bezpečí. Asphalt se leskl. Do víka kontejneru bubnoval déšť. Rukou si pročísl vlasy. Uklidil kleště zpátky do tašky. Upravil si bundu a zesílil hudbu.

You didn't hurt me, nothing can stop me now.

DÍRA

„Žádáme jen o klid v duši,“ řekla Telja z rodu Vanfarinnů a přitiskla si ruku k hrudi. Řetěz, který měla několikrát obtočený kolem krku, zachrastil.

Rime potlačil smích. Tohle představení by prokoukl kdokoli, i kdyby nevyrostl v Mannfalle. Uhlově černé šaty s rukávy až na zem do hry dokonale zapadaly. Oblékla se jako vdova, přestože její muž jí stál po boku, živý. Smutek jí posloužil jen jako ozdoba. Prostředek, jak v Radě, u níž si mazaně vynutila audienci, vzbudit dobrou vůli.

„Trhá nás to na kusy, Rime-fadri. Že nic nevíme. Že nerozumíme Urdově smrti.“

Rime cítil, jak mu cuká koutek úst. Urdovo jméno v něm stále ještě budilo rozčilení a nic nenasvědčovalo tomu, že by to někdy mělo být jinak. Určitě ne do té doby, dokud bude Urdův stolec prázdný. Představoval otevřenou ránu v kruhu členů Rady, kteří seděli opření na židlích kolem stolu. Nebezpečnou ránu. Zanícenou. Nedalo se o ní mluvit, aniž by to vzbudilo rozruch, jenž by probral půlku Slokny.

„Obdrželi jste naše přání upřímné soustrasti,“ podotkl Rime. „Sám jsem navštívil hlavu rodu Vanfarinnů. Ví, co se stalo. Ty jsi... dcera její sestry?“ Pohlédl na Telju, která bez vybízení popošla ke stolu Rady.

„Nosiči havrana, naše matka je stará,“ vyhnula se Telja odpovědi. „Její paměť už není, co bývala. Poctil jsi nás svou návštěvou, ale... Některé věci, které jsi podle ní vyprávěl, jsou... inu...“ Telja si urovnala náhrdelník.

„Neuvěřitelné,“ doplnil Darkdaggar. „Tak neuvěřitelné, že lze očekávat žádost rodiny o svědectví muže, který byl Urdově smrti přítomen.“

Rime útok čekal, ale nepočítal s tím, že přijde tak otevřeně. Pohlédl na člena Rady. „Obviňuješ mě, Darkdaggar?“

„V žádném případě, Nosiči havrana. Rod Vanfarinnů si jen přeje sprovodit tu záležitost ze světa.“ Darkdaggarův úsměv připomínal smrt. Obličej mu zalévalo světlo. Působil bezkrevně. Vysušeně. Jaký křiklavý kontrast oproti zlatým stěnám za ním. Stěny sestávaly z panelů, na nichž se vyjímalo dvanáct rodokmenů. Stromy se větvy až ke klenutému stropu a Rimemu připadalo, že se ocitl v kleci. Jako by se opěradlo židle změnilo v zeď a drželo ho u stolu.

Je v pasti. Svázaný s místem, které nikdy nebude vnímat jako své vlastní. Byl to stolec Ilume. Jeho babičky. A on přísahal, že na něj nikdy neusedne. A přesto tady teď seděl. Člen Rady. Rime-fadri. Nosič havrana. Obklopený nepřáteli, kteří každý bdělý okamžik věnovali plánování jeho pádu.

„Sprovodit ze světa?“ Siga z Kleivu si založila ruce na prsou. Měla v nich sílu jako muž. „Urd byl zabit v Ravnhovu, a dokud si ti barbaři jeho smrt nezodpoví, tahle záležitost nikdy uzavřena nebude.“

Rime vnímal, jak v něm roste zlost. Nutil se zachovat klid. „Říkám to naposledy, Sigro. Válka skončila. Smiř se s tím. Nemůžeme hnát Ravnhov před soud za něco, za čím stojí slepí.“

Siga se nadechla k odpovědi, ale Darkdaggar ji předběhl.

„To je možné, ale slepé před soud asi taky nepoženeme, nebo ano?“ Ustrkl z poháru s vínem, zatímco kolem stolu se začal ozývat smích.

Rime se podíval na Telju z rodu Vanfarinnů. Tváře jí zčervenaly horlivostí. Vytušila, že v místnosti se proměnila nálada, a to jí dodalo odvahy. Masku smutku z ní spadla.

„Mohli bychom, jenže je nikdo neviděl,“ pousmála se.

Vstal. „Nikdo?“

Smích jí odumřel na rtech. Dívala se na Darkdaggara s prosbou v očích. Rimeho to nepřekvapovalo. To Darkdaggar vyhověl žádosti, aby ji Rada přijala, a Rime si spočítal, kolikrát asi o tomhle setkání diskutovali. Zbývalo ještě zjistit, kolik možností útoku je asi napadlo.

„Neber si to osobně, Nosiči havrana,“ spustil Darkdaggar. „Telja poukazuje jen na to, co všichni víme. Nejnápadnější na slepých je jejich naprostá nepřítomnost. Kdo je údajně viděl? Hrstka Kol-kaggy? Lze se divit, že ostatní mluví o vidině? Nebo o důsledku nějaké otravy? Možná jste snědli něco špatného? Nebo jste se stali obětí... kouzel?“

Členové Rady sedící kolem stolu propukli v smích. Rime sevřel pěsti a vykročil k Telje. Ucouvla. Dlouhými šaty zametla podlahu. Ukázal na ni.

„Stojíte v téhle místnosti jen proto, že řada přítomných cítí k rodu Vanfarinnů určitou lojalitu. Já ale ne. To, že označíte mě a moje muže za lháře, vám nepomůže.“

Telja těkala pohledem mezi Rimem a Darkdaggarem. „Nikdy jsem nechtěla... neřekla jsem... Mysl je nevyzpytatelná, Nosiči havrana. Povídá se, že mnoho silných mužů zahlédlo v mlze přízrak a my...“

„Přízrak?“ Rime se jí podíval do očí. Vpíjel se do nich. Vrásky kolem jejích očí prozrazovaly, že je starší, než si původně myslel. Možná odtud pramenila její odvaha. Věděla, že je to teď, nebo nikdy.

„Krev toho, koho považuješ za mýtus, kapala z mého meče. Proklál jsem ho ostrím a sledoval, jak z jeho bílého pohledu odchází život. Cítil jsem jeho dech. Slyšel jsem, jak zasténal. A vdechoval

jsem výpary linoucí se z hranice, když jsme spalovali jejich těla. Pach, který by tě následoval až do Slokny, Teljo.“

Smích utichl. Telja polkla a sklopila zrak.

„Ve jménu Vidoucího,“ vyhrkl Darkdaggar. „Je opravdu potřeba to takhle dramatizovat? Rodina žádá jen o zmírnění bolesti. Ztratili člena Rady, Nosiči havrana.“

Všichni v místnosti upřeli pohled na prázdný stolec. Nebylo pochyb, v čem mělo zmírnění bolesti spočívat.

Rime opět pohlédl na Telju. „Opravdu? Poskytne ti stolec odpovědi, po kterých toužíš? Přestaneš se ptát, jak Urd zemřel, pokud jeden z vás zasedne u tohoto stolu?“

Telja zaváhala, ale stud ji přiměl zavrtět hlavou.

„Samozřejmě že ne,“ ozval se Darkdaggar. „Takový čin by ale znamenal záruku, že Urd nebyl zabit proto, aby uvolnil místo někomu jinému.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Otevřené obvinění z vraždy zaznělo v přítomnosti někoho zvenčí. Rime jim všem věnoval pohled. Mužům a ženám o mnoho starším než on sám. Mlčeli. Většina z nich proto, že souhlasila s Darkdaggarem. A několik dalších proto, že nechťeli situaci ještě zhoršit.

Telja z rodu Vanfarinnů k němu přistoupila o krok blíž. „Nosiči havrana, odpusť nám, hovoří z nás smutek! Všichni mluví o slepých a o kamenných branách... Pro nás je to ale víc než nepochopitelné. Nikdo neviděl důkaz, že by...“

„Nesmysly!“ přerušil ji Jarladin. „Plný Rytířský sál sledoval, jak Kolkagga prošla branami a stěny se zbortily. Jestli chceš důkaz, můžeš si v přístavu koupit úlomky červené kupole.“

Telja se horlivě chopila příležitosti, jako by probíhalo vyjednávání. „Plný Rytířský sál znamená mnoho různých příběhů, Jarladine-fadri. Omluv nás, ale my tam nebyli. Slyšeli jsme jen, že se budova zřítíla. Někteří tvrdí, že se pod kupolí zhroutily zdi. Jiní zase, že se otřásla země.“

Darkdaggar si založil ruce za hlavou. „Jaké neštěstí, že vás nemůžeme upokojit. Bylo by to tak snadné. Pravdou ale je, že brány jsou nyní stejně mrtvé, jako byly po tisíc let, není to tak, Nosiči havrana?“ Podíval se na Rimeho, aniž se usmál. Jen jeho oči prozrazovaly vítězné opojení.

Rime zatnul zuby. Zašlo to příliš daleko. Pootevřel vrátka a dovnitř se ihned cpali vlci. Diplomacie už mu nepomůže.

„Ať si ætlingové žvaní, až shnijí ve Slokně,“ ucedil. „Tak jako obvykle. Tím se nic nemění. Já jsem tam byl. Víím, co se stalo. Urd si svou pohřební hranici postavil sám. Byl to šílenec.“

Sigra přehnaně zalapala po dechu. V Teljiných očích zahořela jiskřička. Jen tak tak zvládla potlačit úsměv. Popadla černý uzlík, který držel její muž. Zvedla ho. Bylo to roucho, které kdosi rozřízl. Na hrudi, kde se mělo nacházet znamení Vidoucího, zbyl jen otvor. Nad srdcem zela díra.

„Tohle roucho patřilo augurovi, Nosiči havrana. Viděli ho, jak se vydal po Oře na tenký led. Poté už ho nikdo nespatriil. Prý přišel o rozum. A prý nebyl první. Uznávám, že Urd byl zvláštní, Rime-fadri, ale šílený nebyl. Co když ho do temných myšlenek uvrhla ztráta Vidoucího? Možná proto jednal tak, jak jednal. Z tohoto hlediska lze snad říct, že to celé byla... inu...“

Nevěřil vlastním uším. Upřel na ni zrak. „Moje vina?“

Kousla se do rtu. Měřila si ho pohledem.

Pocítil nevolnost. Zíral na roucho. Jako by ho ten otvor vtahoval do sebe. Jako by ho pohlcoval zaživa. Těmná nicota.

Popošel k Telje. Její muž napřáhl ruku, aby ji chránil. Bezmocný reflex. Rime ho popadl za zápěstí, a aniž mu věnoval sebemenší pozornost, přiměl ho ustoupit. Telja si nadzdvihla sukni, jako by se chystala utéct.

Naklonil se k ní. „Urd zabil llume a já jsem se na to díval. Zabil moji babičku. Prolomil havraní kruhy. Vpusťil do Ymslandy slepé. Dohnalo ho k tomu šílenství, ke kterému ho přivedly temné síly.

Ne, já jsem ho nezabil. Ale přísahám, že kdybych tu možnost měl, bez zaváhání bych to udělal. Ten stolec si prohlédni dobře, Teljo, protože znovu už ho nikdy neuvidíš.“

„Dost!“ Sibra bouchla pěstí do stolu. Leivlugn Taid vedle ní nadskočil, až se mu roztrásla dvojité brada. Pohár s vínem se převrhl. Stařec půlku schůzky prospal a vína se sotva dotkl. Tmavá tekutina tekla po desce stolu. Židle vrzaly o podlahu, jak se všichni zvedali, aby si neušpinili roucha.

„Setkání je u konce,“ rozhodl Rime. Rozrazil dveře na balkón a ucítil chlad. Nasál mráz do plic. Vyšel na most a zastavil se. Most patřil k nejstarším v Eisvaldru. Dřív vedl do Rytířského sálu. Nyní tam trčel jako zmrazený jazyk. Vytesaní draci na jeho konci čněli, jako by tam přimrzli. Uvědomil si, že totéž hrozí i jemu, a pustil se zábradlí. Pokrývala ho bílá jinovatka. Jeho dlaně v ní zanechaly otisk.

Dole na zemi stál havraní kruh. Bledé kamenné sloupy, které po tisíci letech strávených v úkrytu stěn zažívaly svou první zimu. Mrtvé. Nepoužitelné. Promarnil řadu nocí tím, že se uprostřed nich snažil přimknout. Natahoval se po Síle, až mu málem praskly spánky, ale brány se neotevřely. Možná se mu o jejich prostupnosti přece jen pouze zdálo. Darkdaggar mluvil pravdu. Brány pohasly toho dne, kdy odešla. Jako všechno ostatní.

Zaslechl za sebou těžké kroky. Po boku mu stanul Jarladin a upřel pohled na konec mostu. „Pokud půjdeš dál, ušetříš jim spoustu starostí,“ prohodil. S jeho bílým plnovousem si pohrával vítr.

Rime se krátce zasmál. „Takové potěšení jim nedopřeju. Jestli si přeji moji smrt, budou mě muset zabít sami.“

Jarladin si povzdychl. „Vyčerpalsi svoje možnosti, Rime. Už je nemůžeš ignorovat. Pokud se nechceš probudit na Sněmovním náměstí v řetězech. Darkdaggar překročil hranici, ale ty se ani nesnažíš je sjednotit. Pokud nepotlačíš svoji nenávisť, podrazí to nohy nám i tobě.“

Rime se chystal říct, že k nikomu žádnou nenávist necítí, ale to by lhal. Nenáviděl je za to, že vládli pod falešným Vidoucím. Nenáviděl to, že měnili skutečnost podle své vůle. Intriky. Lži. Hořkou pravdu, že nikoho kolem stolu nezajímalo nic jiného, než aby si udržel stolec.

Jarladin ho poplácal po zádech, jako by mu prokázal službu. „Navíc v něčem mají pravdu. Opustilo nás několik augurů a to bude mít následky.“

„To ti nikdo neřekl, že ostatním nemůžeš zakázat, aby tě opus-tili?“ Rimemu připadalo, že ho jeho vlastní slova obnažila. Odrhl pohled od kamenného kruhu. Praštil pěstmi do zábradlí.

„Tohle je hloupost! Viděli to na vlastní oči! Viděli, jak se zdi odrolily a kameny vystoupily. Vědí, že tu byli slepí. Znají pravdu stejně dobře jako já, ale schovávají se za pochybnosti, protože to je pro Radu výhodné.“

Jarladin na něj pohlédl. „Tohle tě pohání? Mít pravdu? Nesmysl! Tvoje vlastní postavení tě nikdy nezajímalo. Kdyby ano, staral by ses víc o svoji rodinu.“

Rime se od něj odvrátil. Jarladin připomínal býka a ze všech členů Rady kolem stolu byl jeho jediným přítelem. To ale v žádném případě neznamenalo, že by s ním bylo jednodušší pořízení.

„K tomu jsem se už vyjádřil a pořád to platí. Jsem Kolkagga. Ti se s nikým nezaslibují.“

„Tak pravidla, Rime? Můžeš převrátit celou knihovnu naruby, ale pravidlo, které jsi ještě neporušil, tam nenajdeš. Zvol si alespoň důvod, kterému uvěřím.“

„Považuješ mě za hlupáka? Rada si přeje, abych založil rodinu, protože to posílí ji. Ne mě.“

Jarladin mu položil ruku na zátylek. Pevný úchop. Otcovský. „Rime... To by přece mělo být jedno a totéž.“

Rime zavřel oči. Slyšel hlas býka s bílým vousem.

„Poslouchej mě. Nesmíš ji nechat, aby ovládala všechno, co děláš. Jsi Kolkagga. Jsi Rime An-Elderin. U Vidoucího, jsi přece Nosič havrana! Nesmíš připustit, aby tvé činy řídilo bezocasé Ódinovo dítě, které už nikdy nikdo neuvidí. Mysli, chlapče! Jestli chceš dát ætlingům naději a slátat tuhle Radu dohromady, zaslib se se ženou. Uspořádej hostinu. Ukaž jim, že rody jsou silné. A pokud jim nutně musíš vzdorovat, vyber si ženu mimo rody. Využij tuhle šanci ke spojení severu a jihu. Po tom přece toužíš. Zvol si ženu ze severu. Víím, že Sylja z Glimmeråsenu by nebyla proti.“

Na odpověď nečekal. Pustil Rimeho a vydal se zpátky k sálu Rady. „Kameny jsou mrtvé,“ zvolal. „Ale my stále žijeme!“ Vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Rime tam zůstal stát a otrásal se odporem. Do prstů se mu vkrádal chlad. Vsunul ruku do kapsy a vytáhl havraní zobák. Hlosnian ho sebral na Bromfjellu, než kameny pohltil oheň. Po Urdovi zbylo jen tohle. Zobák. Ani zaříkávač kamenů jeho účelu nerozuměl.

Zobák působil pochmurně. Cize. Nejužší část kosti se zbarvila téměř dočerna. V rýhách byla zaschlá krev.

Tížil ho v dlani. Byl těžší, než nasvědčovala jeho velikost. Z pohledu na tu věc ho mrazilo, ale zároveň ho zobák přitahoval. Jako jediný vypadal skutečně. A to Rimemu dodávalo jistotu, že se to všechno doopravdy stalo. A že tohle je jen začátek.

VIKING

„Norsko?“

„Ne.“

„Finsko?“

„To už jsi hádala předtím. Ne.“

„Island! Musí to být Island! Děláš takový zvuk... jako vikingové. Thhh.“ Jay u toho vypouštěla z pusu vzduch.

„Vikingy neznám,“ poznamenala Hirka a popadla Jay za rameno, až se dívka zkroutila bolestí.

„Au, au, au! Přestaň! Vikingové? Tys nikdy neslyšela o vikinzích?“

Hirka jí mlčky masírovala záda.

„O Seveřanech, kteří žili před tisícem let? Lodě? Pustošení? Berserkové?“

Slovo berserk jí znělo povědomě, ale přesto nic neřekla. Slova jí často připadala známá, ale nedokázala k nim přiřadit žádný význam. Společné rysy už hledat přestala. Téměř pokaždé se jednalo o slepou uličku, která jí jen rozesmutnila. Navíc se naučila nikdy neříkat pravdu. Nikomu neprozradit, že prošla kameny. Nebo se už nikdy nepokoušet prodat čaj z jiného světa lidem, kteří vysedávali v kavárně. Když to zkusila, majitel zavolal policii a zachránilo ji jen okénko na záchodcích.

„Můžeš si je vyndat?“ Hirka se dotkla sluchátek v Jayiných uších. Jay je tam měla pořád. Chodila s nimi všude. Vypadalo to, jako

by jí z uší vytékaly tenké pramínky mléka. Teď je z uší vytáhla, ale nechala si je viset v klipsu na hrudi.

„Měla bys přestat... Jak se to řekne? Věšíš záda,“ upozornila ji Hirka.

„Já vím. Hrbím se. Podědila jsem to po mámě. Říká, že jsme si tam, odkud pocházíme, zvykly mít sklopenou hlavu. Abysme přežily.“

„Přežily?“

„Přežily. Existovaly dál. Vydržely to. Chápeš? Abysme neumřely?“

Hirka přikývla. Už to slovo slyšela, ale zapomněla ho.

Jay se protáhla jako kočka. Pak z pouzdra, které jí viselo na třpytivé šňůrce kolem krku, vylovila mobil. „Co mám hledat?“

„Někdy jindy,“ odbyla ji Hirka a podívala se na hromadu špinavých sklenic a talířů. „Musíme uklidit a zavřít.“

„Ne, to ne, dohoda je dohoda. Ty pomůžeš mně, já pomůžu tobě. Co mám hledat?“

„Tak se podívej, jestli nenajdeš nějakou se žlutými zvonky. Skoro bez listů,“ požádala ji Hirka. Smetla z talíře zbytky koláče a vložila ho do myčky.

„Fajn, žluté zvonky jsou na cestě.“ Jay zmáčkla tlačítko na mobilu. Tmavé vlasy jí padaly do obličeje. Jako každý večer, když se jí uvolnily sponky. Obzvláště když obě měly přes den napilno. Jako dnes.

Zvenku se ozval jásot. Hirka vyhlédla z okna. Na schody kostela se postavili novomanželé, oči se jim leskly a tváře červenaly. Obklopovala je rodina a přátelé, kteří je fotili. Fotografie se ukládaly do paměti telefonů. Jako okamžiky zmrazené v čase.

Hirka by dala téměř cokoli za to, aby i ona měla nastřádané snímky z Ymslandy.

Smutek jí sevřel srdce. Pospíšila si s rovnáním nádobí do myčky. Nemělo smysl vzpomínat na věci ani osoby, které už nikdy v životě neuvidí.

Poslední talíř zabral zbývající místo v myčce. Zavřela dvířka a několikrát stiskla knoflík. Pohled na světýlko, které se rozsvěcelo a zhasínalo, jí obvykle zlepšil náladu.

„Tady,“ promluvila Jay a natočila displej k Hirce. „Rostliny se žlutými zvonky. Kterou hledáš?“

Hirka si prohlížela malé obrázky. Několik rostlin se zlatozvonce podobalo, ale ani jedna z nich nebyla ona. Bodlo ji zklamání. Překvapilo ji to. Myslela si, že doufat už přestala.

„Musí to být jedna z nich,“ tvrdila Jay. „Našla jsem na Googlu všechny rostliny se žlutými zvonky a ve vyhledávání a tak jsem vážně dobrá. Měla by ses to taky naučit, Hirko. Ještě jsem nepotkala nikoho, kdo neumí používat telefon.“

„Nikdy ho nebudu potřebovat,“ hlesla Hirka s bolestným vědomím, že stejně nemá komu zavolat.

„Páni, máš to hotový?“ Jay vyskočila a oklepala si zástěru. „Tak to už zbývá jen zamknout a vypadnout. Ty jsi tak efektivní.“

Hirka se usmála. Zpravidla to bylo to nejjistější, co mohla udělat, když nějakému slovu nerozuměla. „Počkáme, až odejdou, Jay. Nepatříme k nim.“

Zadávala se na dav venku. Ženy a muži s očima zvlhlýma štěstím a s naleštěnými botami. Vyplňovali prostor mezi kavárnou a kostelem.

Kavárna se nacházela v prapodivném výběžku kostela a byla postavená v úplně jiném slohu. Nové křídlo budovy nabízející útulek těm, kteří to potřebovali nejvíc. Jako ona. Bylo to místo, kde přespávali lidé bez domova, noc nebo dvě. Chudí bezplatně dostali něco k jídlu. V jedné místnosti se ošetřovali nemocní. Hirka ji navštívila už několikrát, ale žádné byliny tam neměli.

„Během čekání můžeme roztřídit tohle,“ navrhl Hirka a vyprázdnila na stůl pytel s oblečením. Páchlo potem a špínou, ale vypadalo hezky. Nejprve ji ohromilo, čeho všeho jsou lidé

ochotní se vzdát, ale pak jí Jay vysvětlila, že se jedná o odpad. O věci, které nikdo nechce. Nemohla tomu uvěřit.

Hirka na hromádku oblečení, které bylo potřeba zašít, položila svetr.

„Na to zapomeň,“ zasmála se Jay. „Jsi šikovná, ale tenhle nespravíš ani ty.“

„Vždyť má míň děr než ten, co máš na sobě.“

Jay upřela pohled na svůj vlastní svetr. „Ale no tak, to je přece něco úplně jinýho! Tady jsou díry schválně. Protože to je *cool*, chápeš?“

„Tak uděláme víc děr i do tohohle a taky bude *cool*.“

Jay se na ni zadívala a nadzdvihla jedno obočí. Oči měla orámané černou linkou. Potřásla hlavou. „Ty nejsi z našeho světa, že ne? Fuj, co je tohle?“

Hirka chytila Jay za ruku. „Počkej!“

Vzala si od ní košili. Na rukávu byla potřísněná krví. Složila ji a přidala k věcem na vyhození. „Krví se přenášejí nemoci,“ vysvětlila Hirka kamarádce. „Nesmíme se jí dotýkat.“

„Panebože, nemáš ani ponětí, jak tuhle práci nenávidím!“

Hirka se usmála. „Tak moc, že se sem každé ráno vracíš?“

„Jenom proto, že mě máma nutí. Potřebuje nějakou výmluvu, aby tu sama mohla být. A civět na otce Brodyho. Fakt trapas, to si neumíš představit. Je to přece kněz. Nemůže se ani oženit a ona vyšiluje, když si jí dvě minuty nevšímá. Proč si myslíš, že je na tebe tak protivná? Protože tu bydlíš, no ne?“ Naklonila se k Hirce. „Podle ní tu nemáš co dělat. Prý by tě měl odevzdat sociálce nebo tak něco.“

Hirka pokrčila rameny. Jí nepřipadalo zvláštní, že se Jayina matka upínala k otci Brodymu. Dilipa před mnoha lety také žila tady v kostele. Ve sklepní místnosti. Tehdy se narodila Jay. Teď byla stejně stará jako Hirka a měla ještě pětiletou sestřičku. Bály se, že je pošlou domů, i když Hirka netušila, kde to je ani před čím utíkají. Věděla však, že tady jsou v bezpečí.

Kam by mě bývali poslali, kdyby věděli, kdo jsem? Kde jsem doma?
„Nevydrží jim to,“ ucedila Jay a ušklíbala se směrem k páru na schodech.

„Myslíš?“

„No. Jen se na něj podívej. Je nejmíň o dvacet let starší. Asi stála o svatební šaty a peníze. Jakmile bude jejímu manželovi padesát, uvědomí si, že je pro ni moc starý.“ Jay odhodila zástěru na židli.
„Jdou pryč. Mizím. Uvidíme se zítra, Hirko.“

Odcházela a přitom si strkala sluchátka zpátky do uší, pak začala pokyvvovat hlavou do rytmu hudby, kterou nikdo jiný kromě ní neslyšel. Nastrádané zvuky. Stejně jako fotografie.

Hirka utřela stoly a pověsila svoji i Jayinu zástěru na háček. Zamkla venkovní dveře a zamířila zadním vchodem do kostela, který se v mnohém podobal svatyni Vidoucího. Kamenná budova postavená tak, aby ohromila návštěvníky.

Otec Brody už odešel. Hirka procházela sama mezi řadami lavic. Obklopovala ji vysoká okna s barevnými motivy. Výjevy z příběhů, které neznala. Bohové a lidé. Nikde žádní ætlingové. Žádné ocasy. Ani žádní mrtvorození.

Sto padesát čtyři dnů. Tolik jich uběhlo od té doby, co opustila Ymslandu. Mannfallu.

Rimebo.

Vešla za oltář a otevřela dveře do kostelní věže. Stoupala po schodech, dokud se nedostala až nahoru. Tady bydlela, přestože prostor k bydlení tu nebyl. Kněz říkal, že se to tu podobá staveništi, chybělo tu teplo i světlo. Hirka ale nic z toho nepostrádala. Pokusil se ji nastěhovat do pokoje ve sklepě. Do toho, kde kdysi bydlela Jay s matkou. Jenže sklepy jí připomínaly kobky v Eisvaldru. Musela nahoru. Vysoko. Vystoupat až tam, kde se k ní nikdo nemohl přiblížit. A tak chodila sem, každý večer, dokud otec Brody nesvolil. Vymetla nejhorší prach. I netopýří výkaly. Teď tu bylo příjemně. Až na chvíle, kdy zvonily zvony.

Hirka si prohlížela svůj domov v novém světě. Většinu místa zabíralo schodiště. Když vzhlédla, o patro výš spatřila zvony. Ve skutečnosti se jednalo o stejné patro, ale někdo tam připevnil dřevěnou podlahu navíc. Patrně dočasně, asi jako lešení během rekonstrukce, ale už tam zůstalo.

Mezi schody a zdí ležela vklíněná matrace. A polštář se zdeformovanou labutí, kterou nejspíš vyšíl někdo, kdo labuť v životě nespatriil. Pak tam byl hrnek, který vypadal jako rozpůlený. Stálo na něm: *Říkals půl brnku*. Když jí ten vtíp vysvětlili, zasmála se. Nacházela se tam i úzká komoda se třemi zásuvkami. Spodní zásuvka se zasekla a nešla zavřít, a tak v ní přebýval Kuro. Měla tam i topení, které nahoru vynesl otec Brody. Teplo pocházelo z malých otvorů ve zdi dole a dlouhým vedením putovalo celou cestu až sem nahoru. Hirka topení několikrát vypnula a zapnula, až přestalo fungovat. Nevadilo jí to. Nebyla jí zima. A taky měla několik svíček.

Od Jay dostala knížku, prý jazykovou učebnici. Sotva dokázala přečíst její název. Knížky tady měli všichni. Takový nadbytek nechápala. Zároveň tu ovšem žili i lidé bez domova. Ba co hůř, tací jako ona. Lidé bez čísla. Jinak měli čísla všichni lidé. Bez čísla jako by neexistovali. Klidně by mohla být pouhý přízrak.

Opřela se o stěnu, v níž byl hluboko vsazený okenní rám. Ať už patřila k přízrakům, nebo ne, měla tu alespoň okno s opravdovým sklem. Nahoře se zužovalo do špičky a mělo větrací otvor, který po většinu času nechávala otevřený.

Přejela rukama po chladiovém skle. Sklo měla ráda. I kámen. Byly to materiály, kterým rozuměla. Na rozdíl od tolika jiných věcí v tomhle světě.

Dívala se na město, které lidé nazývali York. Kostel byl zasvěcený svatému Tomáši a ležel nedaleko centra. Domy stály jeden těsně vedle druhého, jako v Mannfalle. Jediné nezastavěné místo, které viděla, se nacházelo přímo před ní. Ošklivá zahrada, v níž

ze sněhu trčely kameny jako zkažené zuby. A pod každým kamenem spočívala mrtvola. Tady se nespalovalo. Mrtvoly prostě zakopali do země a nechali je tam hnit. Tohle nebylo správné. Hodilo se to leda pro vrahy. Tady to ale nikomu nevadilo.

Jednou chtěla vědět, jestli někým po smrti nakrmili havrany, ale i to byla jedna z věcí, na kterou už se nikdy nezeptá.

Trápilo ji pomyšlení, k čemu všemu by mohla zahradu využít, kdyby tam neprovozovali tyhle zvrácené rituály. Pěstovala by tam hlínokořen, možná i zlatozvonku, slzár a...

Rostliny, které tady nejsou. Rostliny, o kterých tu nikdo neslyšel.

Nikdo tu nic nepěstuje. Ani jídlo pro vlastní potřebu.

Hirka se dotkla jedné z rostlin na okenním rámu. Otec Brody s ní zajel do zahradnictví a koupil jí tři sazenice. Rostly pomalu, každá ve svém papírovém kelímku. O jaké rostliny se jedná nebo co dokážou léčit, netušila. Všechno se musí naučit znovu od začátku. Naprosto všechno.

Hledala něco, na čem by spočinula pohledem.

Hluboko dole zahlédla na lavičce muže. Odhrnul sníh jen z místa, kde seděl, zbytek lavičky zůstal zasnežený. Zamžoural nahoru, ale okamžitě uhnul pohledem. Předstíral, že si jí nevšiml. Na sobě měl šedou mikinu s kapucí a koženou bundu. Připadal jí povědomý. Prošel kolem už včera. Byla si tím jistá. Spatřila ho i poblíž obchodu s potravinami. Co chce? Proč je tady? Je od policie? Chystá se ji zadržet, protože nemá žádné číslo?

Vplížil se do ní strach. V břiše ucítila chlad.

Muž se prudce vztyčil. Vydal se přes hřbitov a kovanou bránou ven. Sledovala ho pohledem, ale za chvíli zmizel. Viděla jen auta projíždějící kolem.

V tomhle světě neexistovalo ticho. Ať už se vypravila kamkoli, všude ji obklopovaly nějaké zvuky. Neustálé hučení strojů. Tolik cizích věcí. Tolik nových informací. Tolik možností, jak se dopustit chyby.

Přitiskla si dlaně na uši, až slyšela jen svou vlastní krev, jak jí proudí tělem. Rychleji a rychleji.

Vzduch se vzpíral cestě do plíc. Udělalo se jí nevolno. Zaplavil ji pocit neskutečnosti. Ruce se jí roztřáslly. Strhala ze sebe oblečení. Zápasila se zipem u kalhot. Nedokázala je ze sebe stáhnout dost rychle. Vyprázdnila svůj ranec. Po kamenné podlaze se rozlétly její věci. Staré věci. Známé věci. Její. Bylinky. Už jich zbývalo tak málo. Zelený svetr. Se stejnými prodřenými švy. Oblékla si ho. I svoje kalhoty. Kapesní nůž. Tady nůž nikdo nenosil. Nesmělo se to.

Klesla na matraci a schoulila se. Na hrudi nahmatala ozdoby. Mušli a vlčí tesák. S drobnými značkami. Každý zářez znamenal něco opravdového. Něco, co se stalo. Vítězství v duelu mezi ní a Rimem.

Ríme...

Na náhlé záchvaty už si zvykla. Zvykla si, že ji to občas přemůže. Na stesk si ale nezvykne nikdy. Na otvor v hrudi, který ji sžíral každý den. Sto padesát čtyři dnů.

Ymslanda je v bezpečí, to jediné ji utěšovalo. V bezpečí před slepými, poté co Hirka odešla. Poté co se plíseň odebrala jinam.

Měla ale vzpomínky. Dary.

Srdce nyní bušilo pomaleji. Snáze se jí dýchalo. Je Hirka. Je skutečná. Její věci jsou také skutečné. Jen nepatří sem.

Ani sem ne.

Vsunula ruku do kapsy. Vytáhla tři krvokameny. Dárek od Jarladina. Než se vydala na cestu, člen Rady jí je schoval do pláště. V Mannfalle by díky nim měla vystaráno. Tady těžko říct. Neviděla žádné místo, kde by se prodávaly a kupovaly kameny. Žádný obchod by je nechtěl.

Pak tu byla kniha od Hlosniana. Dárek, který musel zaříkávače kamene stát tolik, že na to ani nechtěla pomyslet. Ríme jí knihu předal té noci, kdy odešla.

Zaslechla šum křídel. V okně přistál Kuro a protáhl se větracím otvorem. Proplachtil vzduchem a uhnízdlil se v zásuvce. Poslední dobou se s ním něco dělo. Skoro neposkakoval. Jen se ploužil. Dokonce zahlédla, jak ztratil rovnováhu a upadl. Zkrátka vypadal deprimovaně. Možná bojoval stejně jako ona. Bojoval, aby v tomhle mrtvém světě bez Síly sehnal nějakou potravu.

Alespoň měli jeden druhého. Bez něj by ty poslední měsíce zvládla jen stěží.

Knih od Hlosniana jí ležela na klíně. Byla těžká. S hnědou koženou vazbou a řemínky, které mohla zavázat. Připevnila na obálku zvláštní kotouč. Podle otce Brodyho se jednalo o kompas. Našla ho na hřbitově. Střelka vždy ukazovala na sever, a když se jí z tohoto světa točila hlava, hypnotizovala ji pohledem.

Otevřela knihu, svůj zápisník. Čtení ani psaní jí nikdy moc nešlo. Byla v tom jen o trošku lepší než její táta. Přesto pokryla spoustu stránek bezmocnými slovy a kresbami. Mapou okolí. Obrázky rostlin. Všim možným, co se válelo v ulicích. Uschlý list. Papírek od bonbónu. Kousky látky.

Ze začátku sbírala všechno. I ta nejmenší věc byla nová a jímavě krásná. Zapisovala si i věci, o nichž chtěla vyprávět Rimemu, ale to jí působilo příliš velkou bolest, která se každým dnem prohlubovala. A tak s tím přestala.

Nová slovíčka si ale poznamenávala pořád. Postupně si vyvinula systém. Vyčlenila stránky pro pojmenování věcí, které znala z dřívější. Židle. Okno. Chléb. Déšť. A pak stránky pro pojmenování věcí, o nichž by nikdy nevěřila, že existují. Telefon. Čokoláda. Asfalt. Sluneční brýle. Pračka. Benzín.

Nahmatala tužku a zapsala si nové slovo, které se naučila od Jay. Viking: Člověk, který se plavil na lodi před tisícem let.

Podívala se na Kura. Usnul v zásuvce. Jak dýchal, peříčka na hlavě se mu chvěla. Zvedla tužku a pokračovala v psaní.

Přežít: Existovat. Vydržet. Neumřít.

CIZINEC

Dokud jsi užitečný, najde se pro tebe cesta.

V kostele by nikdo bydlet neměl, to Hirka pochopila. V žádném případě nikdo takový jako ona. Nazývali kostel příbytkem Boha, ale ten ho za celou dobu, co tu byla, nenavštívil, takže pochybovala, že by tu pobýval nějak často. Otec Brody ji už dávno mohl vyhodit na ulici. Nebo zavolat policii. Jak to říkala Jayina matka? Nahlásit ji na sociálku.

On to však neudělal. Hirka totiž prala prádlo, starala se o děti, odhrnovala sníh a chodila na nákup. Nikdy ji o nic z toho nepožádal, pustila se do toho sama od sebe, jako když přišla do Lindriho čajovny. Po několika dnech se už nikdo na nic neptal. Nezajímalo je, odkud pochází ani kde se tu vzala.

Přesto toužila po pocitu, který jí chyběl. Po pocitu, že je doma. Že má rodinu. To se nestalo. Lidí tady bylo příliš mnoho, a nikdo nevěděl, kdo je její rodina. I v tomhle šíleném světě zůstávala cizincem.

Pokaždé když hrozilo, že ji přemůže stesk, zaměřila se na něco známého. Na nákupní seznam, který svírala v ruce. Dotýkala se papíru, který byl téměř stejný jako doma. Na holé stromy v zimě, na zahrádkách uspěchaného města. Nebo se zaměřila na něco nového, co si oblíbila. Čvachtání bot ve sněhu. Měla ráda holínky. Něco vydržely a nikdy nepromokly. Pár žlutých holínek dostala od otce Brodyho.

Žluté holínky. To je ale svět.

Zhluboka se nadechla a vešla do obchodu. Světlo ji oslepovalo. Lidé ho měli tak neuvěřitelný nadbytek. Světla podél cest. V oknech. Obklopovali se ohněm bez plamenů.

Zamířila k pultu a široce se usmála na prodavačku, která jí naposledy pomohla. Bylo důležité tvářit se vesele. A bylo důležité nechtít toho příliš. Nic nedokázalo zavřít dveře tak účinně jako zoufalství.

Žena jí úsměv oplatila. Měla kypré tvary a díky utaženému pásku připomínala přesýpací hodiny. Hirka se nákupní seznam naučila nazpaměť, ale pro jistotu si vzala i lísteček. Prodavačka jí ukázala, kde je káva, sušenky, toaletní papír a další zboží, které potřebovali v kostele. Příšerný čaj. Jednou ho ochutnala a nenabídla by ho ani svému nejhoršímu nepříteli. Copak ve světě bez Síly všechno takhle vyčpělo?

Prodavačka založila účtenku do knihy a Hirka se s nákupem odebrala k východu. Setmělo se a začal foukat vítr. Na pouliční lampy se snášel sníh. Natáhla si přes hlavu kapuci pončové pláštěnky. Připomínala plášť. Nijak zvláště nehřála, ale nic nevážila a nenavlhla. Dala se srolovat do uzlíčku, který se vešel do úst. Opravdu to jednou ze zvědavosti vyzkoušela. Doma by tomu nikdo nevěřil.

Prudce se zarazila. V kavárně před ní seděla povědomá osoba. Přitiskla se ke zdi a zírala oknem dovnitř. Muž v kavárně si jí nevšiml. Byl to muž z lavičky. V kožené bundě a šedé mikině. Seděl zády k ní.

Proklouzla za roh a popošla k jinému oknu. Teď ho viděla lépe. V jedné ruce držel hrnek a ve druhé telefon. Byl asi dvakrát tak starší než ona. Nakrátko ostríhaný a neoholený. Seděl na vysoké stoličce a pohupoval nohou.

Postavila tašku na zem a naklonila se blíž. Na skle před ní se objevily stopy po jejím dechu.

Otočil se a podíval se přímo na ni. Odskočila od okna. Do tváří jí stoupalo horko. Chvilku zvažovala, jestli má zamávat, nebo utíkat pryč. Rozběhla se.

Holínky při běhu sněhovou břečkou pleskaly v rytmu jejího srdce. Je sám? Není jich víc? Těch, kteří ji kradmo pozorují na ulici? Těch, kteří se potloukají kolem kostela, ale dovnitř nevstoupí? Copak se od ostatních opravdu tolik odlišuje, aby na ni museli zírat?

Zahlédla kostelní věž a vzpomněla si na tašku s nákupem. Zůstala u kavárny. Zastavila se. Vybavila si, že něco podobného už zažila.

Vzpomínka se vyjasnila. Táta v kolečkovém křesle. Jejich srub. Stála na prahu a náhle pomyslela na košík s bylinkami, který nechala u Alldjupu. U spadlého smrku. Tam, kde ji Rime zachránil.

Značku pro tebe, když mě vytábněš.

Obrazy v mysli byly tak živé, až se jí sevřelo hrdlo. Polkla. Stalo se to v jiném životě. V jiném čase. Ve světě, který už nikdy neuvidí.

Obrátila se a vracela se ke kavárně. Vyhýbala se pohledu kolemjdoucích. Civěla na své žluté holínky pro případ, že by ho potkala. Muže v mikině.

Taška s nákupem byla tam, kde ji odložila. Přímo pod oknem, zasypaná tenkým sněhovým popraškem. Nahlédla do kavárny. Už tam nebyl. Naštěstí. S úlevou tašku zvedla a zamířila ke kostelu.

Najednou ji někdo popadl. Brutální silou ji stáhl zpátky do postranní uličky. Chtěla volat o pomoc, ale výkřik ztlumila dlaň, kterou jí zakryl ústa. Přitlačil ji ke zdi vedle kontejneru. Ruka byla cítit tabákem. Ochromilo ji to. Ztuhla. Srdce jí bušilo až v krku a ona lapala po dechu. Taška jí vyklouzla z ruky. Spadla na zem. Jablka a sušenky se skutálely do rozbředlého sněhu. Muž z kavárny na ni zíral jako divoké zvíře. Něco řekl, ale slovům nerozuměla. Kopala. Sevřel jí krk. Držel ji tak, dokud se s ním nepřestala rvát. To zabralo. Směla se zase nadechnout.

Mžourala k ulici. Nacházeli se ve výklenku jednoho z domů, takže cestu odtamtud sotva viděla. Lidé je míjeli. Neohlíželi se. Nemohli jí pomoci. Vyklonila se a zakřičela. Chytil ji opět pevněji. Nějaká žena v kožichu na ně pohlédla a rychle chvátala pryč. Jako by vůbec nic nezahlédla. Přitom opak byl pravdou. Hirka to věděla jistě. A žena stejně pokračovala dál. Naděje se proměnila v temné zoufalství.

Muž nahmatal něco u pasu a přitiskl jí to ke spánku. Něco studeného. Nůž to ale nebyl a na tom záleželo nejvíc. Trochu se jí ulevilo. Znovu na ni chrlil jakási slova. Znělo to jako otázka, ale drmolil příliš rychle.

Polkla. Vnímala, jak se svaly na jejím krku vzpouzejí jeho úchopu. „Nerozumím... Mluvím jen málo.“

Náhle zjezdil. Všimla si drobné jizvy, která mu na jedné straně tváře navazovala na horní ret. Pustil jí krk a přitlačil palec na rty. „Ne!“ Pohodila hlavou na stranu, ale on ji přidržel. Byl silný. Palcem jí nadzdvihl horní ret. Zíral jí na zuby. Teď působil méně hrozivě. Zato hodně překvapeně. Bylo to tak zvláštní, že se Hirka na okamžik zapoměla bát. Cítila se jako kuň na trhu.

Sáhla do kapsy a dotkla se krvokamenů. Nesmí je ztratit. To už by jí nezbylo nic. Nic, co by se dalo směniti za peníze. Nic cenného.

Pohyb přitáhl jeho pozornost. Vyrval jí ruku z kapsy. Pokusila se sevřít kameny v dlani, ale on ji předběhl. Nevěnoval kamenům jediný pohled, jen si je strčil do kapsy. Rozhlédl se, jako by se ocitl na špatném místě.

Pak ji pustil. Ucouvl. Nechtěně stoupl na balíček sušenek, a když se mu pod nohama rozmáčkly, uskočil.

„To nic!“ vyhrkla. „My máme další.“

Podíval se na ni a zamračil se. Ustupoval uličkou. Pak se k ní otočil zády a zmizel v protější ulici.

Hirka stála u zdi a zhluboka oddechovala. Strach jí zamrzl v těle. Odmítal ji opustit. Vybavila se jí vzpomínka. Na kobky v Eisvaldru.

Na muže, který se jí chtěl zmocnit násilím. Tenkrát věděla jistě, o co mu jde. Teď ani v nejmenším netušila, co se tady právě stalo. A tím to bylo horší. Neměla ani ponětí. V tomhle úplně novém světě bylo možné všechno. Úplně všechno.

Uklouzla. Klesla na mokrý asfalt. Před ní ležel balíček sušenek. Na jednom konci zploštělý. Z kontejneru se linul kyselý zápach zkaženého mléka. Toužila po domově. Chtěla prostě domů. Domů do Ymslandy. Do Elveroy. K tátovi.

Táta je mrtvý. Srub shořel. Je to pryč.

Proč přišla sem? Nepatří sem. Nenávidí tohle místo. Nenávidí. Jeho světlo. Pachy. Hluk. Všudyprítomný prach. Přes to všechno je tenhle svět tak mrtvý.

Místo bez Síly. Chladný svět, plný děsivého života.

POKUŠENÍ

Tehdy se brány otevřely.

Viděl, jak se v prostoru mezi kameny zaleskla krajina. Zahlédl stébla trávy ohnutá průvanem pocházejícím z neznámého místa. Pohltila ho prázdnota a svět přestal existovat. A pak se objevil v Rytířském sálu.

Na jednom místě dovnitř, na jiném ven. Brány tehdy ožily a teď musejí ožít znovu. Jen na krátký okamžik, který nepředstavuje žádné nebezpečí. Kvůli důkazu. Kvůli poznání.

Kvůli ní.

Rime procházel mezi policemi v knihovně a hledal odpověď. Napadlo ho, že pokud by někdo chtěl ukrýt tajemství Rady, stačilo by je jednoduše umístit sem. Zcela veřejně. I tak by trvalo věky, než by je někdo našel.

Ozývalo se tu jen několik tlumených rozhovorů. Pootevřené dveře propouštěly zvuk pera skřípajícího o papír. Zajímalo by ho, co pero píše a jestli píše pravdu.

Vydal se k ochozu zalitému denním světlem, které sem pronikalo střechou. Šedě odění pastýři šplhali mezi patry po žebřících klouzajících v drážkách kolem polic. Doufal, že ho jeden z nich správně nasměruje ke knihám o Síle. Zvedl ruku, aby se zeptal, ale vtom si všiml ženy v nejnižším patře. Její ohnivě rudou sukni nebylo možné přehlédnout. Rozhlížela se. Působila mírně. Ladně.

Pátřavě. Jejich pohledy se setkaly. Bylo na ní něco povědomého. Uvědomil si, že na ni zírá, a tak se otočil ke čtecímu stolku u zábradlí.

Ležela tam *Kniba Vidoucího*. Hanebně otevřená. Stavěla na odív své lži, jako by se nic nestalo. Pocítil lehké zklamání, že ji ještě někdo čte. To se ale dalo čekat.

Přejel prsty po polorozpadlých deskách. Tato kniha byla na světě dávno předtím, než se narodil. Dávno před Ilume. Jediným přáním jeho babičky bylo, aby zasedl v Radě. Toužila po tom, aby spojil minulost a budoucnost tím, že přijme stolec. Ale stěží si to představovala takhle. Nečekané změny v oblíbě nikdy neměla. Raději by ho vydělila, než aby sledovala pád Vidoucího. Té božské iluze, která provázela jejich svět po tisíc let.

Kolik falešných bohů existovalo před Havranem? A kolik jich přijde po něm?

Knihy ho lákaly ke čtení. Jako kdyby mu mohla zprostředkovat něco jiného než dřív. Z dětství si pamatoval každé její slovo.

Tak velké bylo jeho srdce, že je ve své milosti obsáhlo všechny. Tak hluboký byl jeho žal vůči padlým, že je jeho slzy očistily. V okamžiku, kdy spatřili Vidoucího, povstali bez viny a on k nim promluvil: Byla mi dána veškerá moc země.

Bez viny? Vtipné... Nebylo pochyb o tom, kdo po válce získal moc. Rime zalistoval v knize.

A strom vyrostl do nebe, zbarvený temnou krví a vyztužený všemi, kteří obětovali své životy. Zformoval ho svou vůlí, podle svého srdce, aby sloužil Ymové plemeni, a poté pravil: Tohle je můj trůn.

Rime vzhlédl od knihy. Připadalo mu, jako by ho někdo pozoroval. Zasáhl ho nečekaný pocit viny. To on ten strom zničil. Trůn Vidou-

cího. Vzpomínka byla nemilosrdně živá. Déšť černého skla. Ilume klesající na podlahu. Tlukot jeho vlastního srdce. Urd. A Hirka...

Zaklapl knihu. Lží už má po krk. Teď potřebuje pravdu.

Vyhledal jednoho z pastýřů, šedovlasou ženu s prsty od inkoustu, a zeptal se jí na knihy o Síle.

„O dvě patra výše,“ odpověděla mu a ukázala tím směrem. „Jihozápadní část, dvanáctá police. Ráda vám knihy, které hledáte, přinesu.“

„Děkuji, ale mě hledání baví,“ opáčil. Vřele se na něj usmála, jako by měli něco společného.

Vystoupal po schodech. Zamířil ke dvanácté polici a postupoval podél ní. Nacházely se tu hlavně básně. O Síle, o přírodě, o lásce. Byla tu ale i jiná díla... Vytáhl knihu v zelené vazbě. Nesla jméno *Původ*. Tělem se mu šířilo mravenčení. Vyvolané očekáváním. Nadějí. Stránky byly tak tenké, až se bál, že se mu mezi prsty rozplynou. Netrpělivě se pustil do čtení.

Síla, zdroj života... Byla tu před čímkoli jiným... Objevila se spolu s prvními. Má moc tvořit... Rovnováha.

Přeskakoval slova, odstavce, celé stránky. Tohle nebylo nic nového. Ale pak...

... Touha nábyrn po Síle stála tolik životů, že podle ní vzniklo rčení „jedna mrtvola pro každého havrana“. Podle mého názoru nám však smrt, kterou způsobovali, poskytovala také moc, díky níž jsme je dokázali porazit. Smrt porážela smrt. Vidoucí sám patří ke slepým a přetváří Sílu způsobu, jež nikdo z Ymova plemene nezná. Navzdory tomu jsou temné síly, nazývané často jako slepota, obávané a opovrhované ve všech koutech Ymslandy. Užívání Síly v podobě, jak to dělají slepí, se považuje za ostudné. Je s nimi příliš svázaná. Přináší hnilobu a zkažení. Dokonce i ztrátu duše, jak poukazují obyvatelé severu žijící pod ledem.

Rime knihu zavřel.

Slepota. Síla, jak ji používají slepí.

Viděl to na vlastní oči. Jak rychle se přemísťovali. Vodopád, který se změnil v písek. Proudil přes okraj skály, jako proudí písek v přesýpacích hodinách. O co jiného se jednalo než o temné síly? Čáry. Dokáže kameny opět probudit jenom slepota? Urd to dokázal...

Za ním se ozvala rána. Nadskočil leknutím a ohlédl se. Byla to ona. Žena, kterou viděl předtím. Spadla jí na zem kniha. Co je to za Kolkaggu, když si ani nevšimne, že se k němu někdo přiblížil? Zvedl knihu a podal ji ženě. Usmála se a vzhlédla k němu zpod těžkých víček. Znal ten pohled. Sebejistý. Svůdný. Nezdálo se však, že by náklonnost předstírala. Jako by svůdnost byla součástí její bytosti. Rty měla nezvykle plné. Jako by volaly po doteku. Bylo obtížné na ně necivět.

„Už jsem tě někde viděl,“ podotkl.

Přijala knihu. Položila ji na ostatní, které nesla v náručí, a promýkla se kolem něj. Její paže se otřela o jeho. Ucítil květinovou vůni. Mířila k ochozu. Mezi nohama se jí pohupoval ocas. Zdobily ho náramky, které chrastily. Vlasy jí sahaly do půlky zad. Husté a rovné. Černé jako uhlí.

Ohlédla se přes rameno.

„Tancovala jsem pro tebe, Nosiči havrana,“ řekla tak měkce, že to znělo jako začátek básně.

Následoval ji s vědomím, že přesně to žena chce. Položila knihy na čtecí stolek. Dvě knihy o tanci a jedna, jejíž název se mu přečíst nepodařilo.

„Nikdo pro mě netancoval od té doby, co jsem byl malý kluk,“ namítl.

„Zapomněl jsi na své vlastní zasvěcení, Nosiči havrana?“

Měla pravdu. Den, kdy se stal Nosičem havrana. Oslava. Tanečnice na schodech.

„Rime. Jmenuju se Rime.“

„Ano, stejně už ani žádného havrana, kterého bys mohl nosit, nemáme...“

Líbilo se mu, že mluví přímo. Vlasy jí spadly na rameno a ona je útlou rukou odhodila dozadu. I ten drobný pohyb působil jako tanec. Zdálo se, jako by vším, co dělala, vyprávěla příběh. Nebylo těžké pochopit, proč byli muži ochotní draze zaplatit, aby ji spatřili tančit.

Halena se jí u krku rozvírala a ňadra se v ní rýsovala tak, že bylo nemožné nevěnovat jim pozornost. Přerovnála knihy. Ta, jejíž název nedokázal přečíst, se teď dostala nahoru. *Umění rozkoše*, stálo nad kresbou muže a ženy v krkolomné poloze.

Náhle znejistěl. Jako v boji, v okamžiku, kdy protivník získá převahu. Odkášlal si. Obrátil se k odchodu. Položila mu teplou ruku na rameno a zastavila ho.

„Jsem Damayanti,“ představila se. „Ale to už víš.“

Znovu se na ni podíval. „Nevím. Promiň mi, jestli bych měl.“

Přejela si rty prstem, jako by se do něj chtěla zakousnout. Ale nezakousla. „Opravdu? To o tobě hodně vypovídá.“

Pohled jí sklouzl na knihu, kterou držel v ruce. „Já ale slyšela o tobě. Nosiči havrana. Vědění, po kterém prahneš, v žádné knize nenajdeš. Ti, kteří vědí, by se neodvážili ani šeptat.“

Vzala si svoje knihy. Přitiskla si je k hrudi a otočila se k němu zády. „Netýká se to ale všech. Příklad se někdy podívat na můj tanec, Rime.“

Odešla. Sledoval ji pohledem. Slyšela o něm. To se týkalo všech, ale jeho zřídka kdy zajímalo, co přesně o něm slyšeli. Teď proti své vůli pocítil zvědavost. Rada si přeje, aby založil rodinu. Aby se zaslíbil. Co by asi řekli, kdyby si přivedl ženu jako Damayanti? Tanečnici?

Vzbudilo by to v nich nenávisť. Rozzuřilo by je to. Ohrozilo. Vyrvali by si i to málo vlasů, které jim na hlavě zbývá.

Neubránil se úsměvu.

ŠKODNÁ

Jablko bylo čerstvé a zelené. Ani jedna skvrnka. Žádná plíseň. Žádná hniloba. Po kolika týdnech? Po spoustě týdnů...

Hirka přitlačila prst na slupku, ale ta nepraskla. Na hřbitově se tyčily jabloně s holými větvemi a ona přesto držela v ruce jablko, které vypadalo, jako by ho utrhli teprve včera.

Položila ho na okenní parapet. Ostatní se můžou chovat, jak se jim zachce, ale ona do něčeho, co odmítá umřít, zuby zakousnout nehodlá. Není přece hloupá. V pohádkách jsou taková jablka vždycky otrávená.

Kuro zaškrábal v zásuvce drápy. Spal. To teď dělal pořád. Ani moc nejedl. Jen trochu, jako ona. Klekla si na matraci a štouchla ho do zobáku. „Nemůžeš tu jen tak ležet,“ pronesla, aniž si byla jistá, jestli mluví k havranovi, nebo sama k sobě. Od chvíle, kdy naposledy vyšla z kostela, uplynulo už několik dní. Vzpomínky na muže s kapucí byly příliš živé. Na jeho pěst páchnoucí tabákem. Sílu. Hlas.

Vyvázla z toho dobře. A zažila už horší situace. Mnohem horší. Přesto si nemohla pomoci. V tomhle nesmyslném světě prostě není sama sebou. Cítí se tak osamělá. Tak bezbranná.

Svarteld by se zadusil smíchy, kdyby viděl, jak si v té uličce počínala. Tomuhle říkáš kopnutí? zeptal by se. Usmála se. Až se s tím mužem v kapuci potká příště, zlomí mu loktem nos.

„Vím, že je tu všechno jiné, ale musíme z toho vytěžit co nejvíc, co říkáš?“ Kuro se ani nepohnul. „Máme tu střechu nad hlavou. Jídlo. Práci, za kterou dostáváme zapláceno. Chápeš, co to znamená? Nehladovíme.“ Postavila před něj na zem holínky. „Podívej se na tyhle boty. Jakou mají barvu!“ Ani oční víčko se mu nepohnulo. Vstala a holínky si natáhla. „Jestli onemocníš, nikdy ti to neodpusťím. Koukej se dát do kupy, ty hromádko peří.“

Slova jí ztěžkla na jazyku. Potlačovat strach už nemělo smysl. Musí se zeptat otce Brodyho. Je hodný. Určitě jí pomůže najít někoho, kdo rozumí havranům.

Vydala se ze schodů ve věži. Na několika místech se kámen odrolil, a tak ho nahradila dřevěná prkna. Líbilo se jí to. Dřevo a kámen. Způsob, jakým byl kostel postavený. Patřilo to k tomu málu, co jí tady připadalo správné. Jako vzpomínka na domov.

Toble je teď tvůj domov.

Z místnosti dole zaslechla kroky a rychle se přitiskla ke zdi. Zvyk, kterého se nedokázala zbavit. Odevzdaně nad sebou zakroutila hlavou. Pak otevřela dveře a vyšla zpoza oltáře. Otec Brody se na ni usmál. Když se usmíval, vypadal, jako by se mu chtělo na záchod. V obličejí byl rudý. Na sobě měl tmavou košili a kalhoty. Žádné roucho.

„S Kurem něco je,“ začala Hirka.

„S Kurem?“ Nadzdvihl obočí. „Aha, s tím ptákem.“

„Je nemocný a já nevím, jak mu pomoci.“

„Chápu. Chápu.“

Věděla, že ve skutečnosti nic nechápe, ale obvykle to říkával i tak.

„Máš?“

„Co?“

„Máš něco, co by mu pomohlo?“ Pokoušela se potlačit strach, ale zdálo se, že se zvětšuje pouhým mluvením.

„Ne. Asi ne. A co je mu?“

„Nehýbe se. Nejí. Musíme něco udělat.“

Otec Brody přikývl. Jeho modré oči působily mladším dojmem než on sám. „Zeptám se veterináře. To je lékař, který se stará o zvířata. Zavoláme mu hned, jak... Já se za tebou pak zastavím, protože brzy přijde někdo, kdo si s tebou přeje mluvit.“

Pronesl to tak, jako by se jednalo o tu nejvšednější věc na světě, ale ji okamžitě přepadl neklid. Proč by s ní měl někdo chtít mluvit? Z těch, co sem docházeli, přece skoro nikoho neznala. Kromě Jay.

A její matky Dilipy. Která by tě odsud nejradši vystrnadila.

Kývla. Nejprve je třeba věnovat se tomu nejdůležitějšímu. „Nemůžeš tam zavolat hned? Tomu lékaři přes zvířata?“

Otec Brody ještě víc zrudl. Zdálo se, že chce odmítnout, ale podle Hirky slovo ne ani neznal. „Samozřejmě. Samozřejmě.“

Vytáhl telefon a navolil číslo. Kousla se do rtu. Musí tu existovat někdo, kdo Kurovi pomůže. Náhle se jí vybavila vzpomínka na muže v uličce. A na ženu v kožichu, která ji zahlédla, ale pospíchala dál, jako by se nic nestalo. Jako by se jí to netýkalo. Byl to jen prchavý okamžik. Prázdnota v ženině pohledu se do ní však hluboko zavrtila. Ta bolest, když pochopila, že žena nijak nezasáhne. Že ani nic neřekne.

Vše do sebe zapadlo. Věděla, že i když zachrání spoustu životů, nakonec stejně zůstane sama.

Lidé znamenají potíže.

„Ano, je to havran, že ano, Hirko?“ Jméno ji vytrhlo ze zamyšlení. Otec Brody mluvil do telefonu a přitom se díval na ni. „Bud' havran, nebo velká vrána, to je pravděpodobnější.“

„Je to havran,“ namítna Hirka.

„Aha? Opravdu?“ Pokývl hlavou. „Vážně? Děkuji. Ne, rozumím. I tak děkuji.“ Vložil si telefon zpátky do kapsy.

„Co říkali?“ Popošla o krok k němu.

„Škodnou prý nezachraňují.“

„Škodnou?“ Tohle slovo neznala.

„Jak bych to... takováhle zvířata. Zvířata, která jsou nežádoucí. Zvířata, která mohou napáchat škody.“

„Takže ho nechají umřít?“

„Obvykle je utrácení. Nesmějí se chovat doma, ale já jsem mu řekl, že jsi ho našla.“

„Lhal jsi kvůli mně?“

„Ne, to ne. Pokud vím, tak je to pravda!“ Otec Brody se znovu usmál. Opět tím úsměvem, jako když potřebuje na záchod.

Posadila se na kraj kostelní lavice.

Škodná. Zvíře, které je nežádoucí. Kéž by shnili v Slokně, všichni do jednoho.

Vchodové dveře za nimi zaskřípaly.

„Otec Brody?“ Dovnitř vstoupila žena tmavé pleti. Na sobě měla úzkou kostkovanou sukni a nesla desky, které si tiskla k hrudi.

„Ach, ano! Trudy...“ Pohlédl na Hirku. „Tohle je Trudy, chce ti položit pár otázek. Bude to v pořádku, já bych ti nikdy... Lidé se začínají zajímat, takže musíme...“

„Lidé?“ Hirka tušila, kdo za tím vězí. Dilipa. Jayina matka. Pro ni byla škodná Hirka. Něco nežádoucího. Čekala záchvěv lítosti, ale žádný nepřicházel. Tak takhle to tady je. Už se poučila.

Žena v kostkované sukni k ní napřáhla ruku. „Já jsem Trudy. Můžeme si trochu popovídat?“

„Nemluvím moc dobře. Zatím,“ poznamenala Hirka a odsedla si na lavici. Aby se v případě nouze mohla pokusit o útěk. Žena jí o sobě sdělila víc informací, ale pro ni to byly jen náhodné shluky zvuků. Posadila se vedle Hirky a různými jazyky pronesla několik vět.

„Neumíš žádný z těchhle jazyků, Hirko?“ Žena se na ni podívala, jako by byla dítě. Hirka potřásla hlavou. „Bydlím tady. Mluvím anglicky.“

Trudy se ustaraně obrátila na otce Brodyho. Ten pokrčil rameny. „Zkusili jsme všechno možné. O žádné zemi, kterou jsme

před ní jmenovali, vůbec neslyšela. Ze začátku mluvila vlastním jazykem, ale od té doby už jsme ji k tomu nepřiměli.“

Hirka se rozhlížela a předstírala, že nerozumí, o čem je řeč. Měla dobrý důvod, proč už vlastním jazykem nemluvila. Všichni se jí ptali, odkud je, a když prozradila pravdu, považovali ji za blázna. Nebo za postiženou. Jako Vetleho. Myšlenka na Vetleho spustila lavinu dalších vzpomínek. Na Ramoju. Na Eirika. Na zvuk havranů letících každé ráno přes Ravnhov.

Upnula zrak k obloze venku, ale ta byla pustá. Prázdná. Bez havranů.

Otec Brody navázal. „Byl tu jeden Nor, který má rodinu na Islandu. Slyšel v její řeči určité společné rysy, ale ničemu, co povídala, nerozuměl. Domníváme se, že ztratila paměť. Třeba si vytvořila vlastní jazyk. To se může stát, nebo ne?“

Trudy listovala ve svých papírech. „Jak se to jmenuje tam, odkud pocházíš?“

Hirka zatnula zuby. Dřív se vždy nechala nachytat. Jenže žena se nehodlala vzdát tak snadno. „Kolik je ti let?“ Něco na té otázce jí nahánělo hrůzu, ale už nemohla předstírat, že nechápe. Otec Brody ji s odpovědí předběhl. „Prý šestnáct.“

Žena se nyní tvářila ještě ustaraněji, pokud to vůbec bylo možné. Přesto se široce usmála. Hirka ucítila mravenčení. „A co tvoji rodiče, Hirko. Kde jsou?“

Konečně mohla odpovědět upřímně. „Myslela jsem si, že budou tady.“

To Trudy povzbudilo. „Takže rodiče ti řekli, že budou tady?“ Hirka zakroutila hlavou.

„Jak se jmenují?“

„Nevím.“

Trudy si povzdychla a vstala. „Ráda bych si s vámi promluvila mezi čtyřma očima, otče. Nevím, čím si prošla, ale je pravděpodobné, že utrpěla nějaké trauma.“ Kráčeli spolu středovou uličkou

a povídali si. Hirka seděla nehnutě a naslouchala hlasům mizejícím v přístavbě. Jakmile zaslechla, že se za nimi zavřely dveře, vyskočila na nohy. Rozběhla se k dvířkám do věže. Brala schody po třech, celou cestu nahoru. Divoce těkala pohledem po místnůstce a hledala něco, čím by zatarasila vchod, ale to byla pochopitelně hloupost. Opřela se o zeď.

Je konec. Přišla do tohoto světa, protože se domnívala, že sem patří. Protože je člověk. Jedna z nich. Ale je to tady úplně stejné jako v Ymslandě. Pořád ji pronásledují. Pořád je cizí. A ta žena teď sedí s otcem Brodym v kavárně a vysvětluje mu, že tu Hirka nemůže bydlet, že ji odveze policie. A pak ji určitě nechají utratit. Jako škodnou.

Kde nechala ranec? Ležel u komody. Přitáhla ho k sobě. Nacpala do něj oblečení, zápisník, kožené váčky s bylinkami. Co ještě? Hrnek. Spirálovitý kámen, který dostala od Hlosniana v Elveroi. Než šlo všechno do Slokny. Než táta umřel. Prsty přejela po drážkách. Zařikávač kamene tvrdil, že ho vytvořila sama Síla. Dávno předtím, než se v Ymslandě objevili její obyvatelé. Upustila kámen do měšce. Výhonky na okenním parapetu tu musejí zůstat. Ty si s sebou vzít nemůže.

Pak zdvihla Kura. Byl ochablý. Teplejší než obvykle. Snažila se zhluboka dýchat. „Teď není vhodná doba, abys byl nemocný. Nesmíme tu zůstat, rozumíš?“ Zatřásla s ním, ale on jen zavřel oči. Tělo měl uhlově černé, a tak se zdálo, jako by měl oči orámované světlými hádky. Vrátila ho do zásuvky. Přitiskla čelo ke komodě. Počká, až se setmí. Vezme ho s sebou v jedné z krabic, které stojí v kavárně. Do té doby se bude přetvařovat. Přesvědčí otce Brodyho, že je všechno v pořádku. Sevřela víčka a dýchala tak zhluboka, jak dokázala. Pokud nesejde dolů, otec Brody vyšplhá sem nahoru. Nemá na vybranou.

Pustila se po schodišti dolů. Venku foukal vítr. Znělo to, jako by se věží shora dolů proháněl přízrak. To jí nevadilo. Přízraků se nebála. Byla jedním z nich.

Otec Brody seděl v lavici, kterou před chvílí opustila Hirka. Zíral na oltář. To znamenalo, že netuší, co si počít. Nebo že se mu nelíbí, co se chystá udělat. Hirka si k němu přisedla a nohy složila pod sebou.

„Hm, hm,“ zabručel a kývl na ni, jako by něco řekla. Chvíli mlčeli. Střecha skřípala pod nárazy větru.

„Hodně toho o tobě nevíme, Hirko,“ podotkl a přejel si rukou přes obličej. Ten pohyb jí připomněl tátu. Píchlo ji u srdce. Nejraději by se k němu schoulila, ale věděla, že se nesmí poddat svým pocitům. Navíc by jí to připadalo jako zrada, když se chystá uprchnout hned, jak nastane noc.

„Stejně jako já toho nevím spoustu o vás.“ Pousmála se. Úsměv nezabral jen málokdy. Když nic jiného, díky úsměvu v tomhle světě přežije. Otcí Brodymu zčervenaly tváře. Několik posledních měsíců pro ni představoval bezpečný přístav. Je to dobrý člověk. Nekladla mu za vinu, co se stalo.

„Uvědomuješ si, že tohle není dům k bydlení?“ navázal. „Je to kostel. Dům Boží. Chápeš, co je Bůh, Hirko?“ Vypadal skoro bezmocně. Neměla ponětí, jak ho utěšit. Ale přitakala. Už dřív přihlížela tomu, jak se ostatní potýkají s bohy. Byla u toho, když Rime přišel o toho svého.

Pohled otce Brodyho spočíval na oltářním obraze. Na mladém muži v rudém rouchu. Byl do půl těla svlečený a v boku mu zela rána. Vedle něj klečel další muž a rány se dotýkal. Možná se ho snažil vyléčit? Nevěděla. Nad oběma muži se vznášela bílá holubice.

Podívala se na otce. Uchopil opěradlo lavice před sebou a zíral na obraz, jako by čekal odpověď, která nepřicházela. Položila mu ruku na záda.

„Otče Brody, jsem si naprosto jistá, že se jedná o úplně obyčejného holuba.“

SKLENÍK

Seděla zády opřená o stěnu a zírala na zvony o patro výš. Na černé otvory. Dost velké na to, aby ji v případě pádu pohltily. Visely tam ale už dlouho. Obklopené ozubenými koly a trámy. Dolů vedlo lano, za které se dalo zatáhnout, a způsobit tak hluk, který by probudil celou Sloknu. Možná i tátu.

Zase se chystala vzít nohy na ramena. V tom jediném byla opravdu dobrá. V utíkání. Copak to tak nedopadlo pokaždé?

Uprchla z domova. Ze srubu. Z Lindriho čajovny. Vylezla oknem z jeho pokojíku a vydrápala se na mannfallské střechy. A ta noc, kdy se roztříštil strom Vidoucího. Osudová noc, kdy se všechno změnilo. Vzpomněla si na Rimeho pohled, když ho požádala, aby jí přinesl ranec. Aby záchranou jejího rance z eisvaldrských kobek riskoval život.

Zasmála se. Smích přešel v tlumený vzlyk. Schoulila se. Objala ranec, aby utišila bolest. Myšlenky ji pálily. Jako by si strhla strup z rány, protože tomu nedokázala odolat.

Rime. Jebo bílé vlasy. Vlčí oči. Políbek.

Věděla, že cesta zpátky neexistuje. Že už ho nikdy neuvidí. Jenže *nikdy* bývalo pouhé slovo. Teď získalo na významu. Byly to hodiny. Dny. Měsíce. Slovo *nikdy* dostalo smysl.

Rime je Nosičem havrana. Ve světě, kam Hirka nepatří. Zjevně ale nepatří ani sem. Možná proto jí všechno připadá tak nespravedlivé. Tak zraňující. Tak děsivé.

Muž v mikině s kapucí.

Nejednalo se o žádné náhodné přepadení. Sledoval ji. Čekal na ni. A nemohla se zbavit dojmu, že není sám. Venku není bezpečno. A ona nemá kam jít. Přesto... Nemůže čekat, až si pro ni přijde policie. Policie v jejím světě odpovídala strážným a se strážnými si užila svoje. Navzdory instinktům vstoupila přímo do Rytířského sálu. Přímo do medvědího brlohu. Už nikdy víc.

Kuro teď dýchal ztěžka. Ležel na ručníku v papírové krabici a nehýbal se. Něco mu je, cítila to. Nevšímal si sílící jistoty, že se blíží něco strašného, a sbalila si zbytek věcí. Trochu peněz, které dostala za výpomoc od otce Brodyho. Poslední zbyteček čaje a bylin. Musí si je šetřit. Co když onemocní? Ne že by, co si pamatovala, byla někdy vážně nemocná. V tom měla jako dcera léčitele výhodu.

Proti své vůli do rance vložila i to nemrtvé jablko. Lepší než umřít hladu. Oblékla si zelený svetr. Následoval ji všude a bylo to na něm znát. Zároveň jí ale připomínal, kým je. Kapesní nůž vsunula do vlněné ponožky tak, aby v botě pevně držel u lýtku. Mohla ho vytáhnout, aniž se pouzdro pohnulo. Několikrát to vyzkoušela, až získala jistotu.

Přehodila přes sebe pláštěnkové pončo, nasadila si kapuci a hodila si ranec na záda. Pak zvedla krabici s Kurem, naposledy pohlédla na krásné lomené okno a začala sestupovat po schodech.

Byla noc. Nikdo ji neuslyší. Přesto dveře dole otevřela co nejtíšeji. Temný kostel zel prázdnotou. Ozýval se v něm šum, jako by tam návštěvníci během staletí zanechali ozvěnu. Tma mezi řadami lavic připomínala černé propasti. Malovaná okna na noc vybledla. Ztratila barvu. Spala.

Procházela středovou uličkou mezi lavicemi. Pocit, že ji někdo pozoruje, ji opustil až v chodbě u hlavních dveří. Otočila klíčem v zámku. Pak se obrátila k oltáři. K malbě zraněné postavy a ho-

lubice, kterou považovala za Ódina. Boha lidí. Jak ale pochopila, bylo to komplikovanější. Bez ohledu na to, koho pták představoval, mlčel.

„Takže... je to opět tvůj dům,“ zašeptala a vyklouzla ven do zimní noci.

V noci bylo město snesitelné. Klidnější. Bez aut. Zvuky, které se kolem ozývaly, jí byly povědomější. Opilci se v každém světě chovají jako opilci. A to už něco znamenalo. Když přivřela oči, mohla si představovat, že jde z kopce Daukattskou ulicí směrem k Lindriho čajovně. Až do chvíle, kdy kolem projel prázdný noční autobus a iluzi zbořil.

Nechala kostel za sebou a vydala se pod lampami na východ. Od uliček si držela odstup. Připomínala si, že může svésit ramena. Je sama. Nikdo ji nepronásleduje.

Předtím si prohlédla svou kresbu v zápisníku. Mapu. Domnívala se, že dokáže najít dům, v němž bydlí Jay. Nechtěla tam zůstat, věděla, že to jí nedovolí. Musela se ale rozloučit. Její kamarádka není tak drsná, jak se tváří, a moc jiných přátel nejspíš nemá. Hirka se nedokáže vytrazit bez vysvětlení. Navíc jí Jay možná poradí, kam se vydat dál. Je to její jediná naděje.

Vzduch jí připadal těžký. Brzy začne sněžit. Cesta se rozdvjovala a ona zamířila ke starému domu, který se nakláněl do ulice. Koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Podívala se nahoru. Co to bylo? Není někdo na střeše? Ve tmě vždycky viděla dobře, ale i jí mohl zrak klamat. Pokud věděla, lidé po střeších nešplhají. Zamžourala vzhůru, ale stín zmizel.

Byl to on? Muž v mikině?

Zarazila se. Věnovala pohled Kurovi. Spočíval v krabici schovaný pod ručníkem a nedokázal jí nijak pomoci. Kousla se do spodního

rtu. Snažila se potlačit rostoucí neklid v hrudi. Rozhlédla se. Cizí domy a ulice. Neznámé město, neznámý svět. Co si má počít? Nemůže jít za Jay a její matkou, dokud má někoho v patách.

Proč bys měla mít někoho v patách? Nic neznamenáš.

Rozběhla se ulicí z kopce. Zpátky, odkud přišla. Slyšela, jak Kuro škrábe drápy o kartón. Byl vyděšený, ale ona se neodvažovala zastavit. Při běhu její strach zesílil. Pohledem pátrala po stínech na střechách, ale nikoho neviděla. Přesto utíkala dál. Opět spatřila kostelní věž. Ulevilo se jí jen na chvíli. Dokud nezapozorovala postavu na druhé straně ulice. Zmizela ve stínu, ale nebylo pochyb. Sledovali ji.

Už tě přece pronásledovali. Zapoj mozek!

Co by udělala, kdyby tu byla Síla? Rozebrala by strach na kousky. Čerpala by z nich odvalu. Uviděla by strach v jeho obnažené podobě a našla by řešení.

Zabočila na hřbitov, prošla mezi kameny mrtvých a proplížila se ke kostelu zezadu. Jestli jí někdo sleduje, bude si myslet, že se vrátila dovnitř. Snad.

Zdvihla krabici s Kurem na vršek hřbitovní zdi. Chytila se zasněžených popínavých keřů a vytáhla se nahoru. Keře zapraskaly. Zdálo se, že se vytrhnou ze zdi, ale vydržely. Přeskočila na druhou stranu a krabici vzala s sebou. Musí najít jiné místo. Teď. Snažila se nehýbat, ale do plic a ven jí sípavě proudil vzduch. Kam? Kam se má vydat?

Zabrada...

Tam, kde jí otec Brody koupil rostliny. Kde pěstují bylinky. I v zimě. Ve skleníku, kde nikdo nebydlí. Tam by mohla jít. Byla by tam v bezpečí. Pamatuje si, kde to je? Nejspíš ano.

Sevřela krabici v náručí a znovu se rozběhla. Utíkala za chladem k zamrzlé řece. Bílé stromy se tam tyčily oproti černé obloze. Období smrti. Bylo by všechno jinak, kdyby sem dorazila na jaře? Když všechno žije, klíčí a zpívá?

Sledovala pěšinu podél říčního břehu, až došla k zahradě. Pokrýval ji led a sníh. Malé kaluže se v mrazu změnilly v zrcadla. Skřípaly jí pod nohama celou cestu až ke skleníku. Když to tu naposledy navštívila, bylo oknem vidět skrz, ale teď bylo orosené. Venku nepotkala ani živáčka, a tak se spolehla na to, že ani uvnitř nikdo nebude. Neměla na vybranou. Musí najít úkryt.

Naslouchala. Daleko odsud kvílela siréna. Slyšela však ještě něco jiného. Jakýsi hukot, ale to mohlo být cokoli. Tady vrčí nebo hučí úplně všechno. Kráčela podél skla, až přišla ke dveřím. Zpod ručnicku v krabici vykoukla Kurova hlava. Zobák měl pootevřený. Nehybný. Pohltila ji beznaděj. Nedokáže mu pomoci. Sáčky s bylinkami byly skoro prázdné a jiné rostliny tady nerostou. Alespoň ne takové, kterým by rozuměla. Které by měly léčivou moc. A nejsou tu ani cvičitelé havranů.

„Všechno bude dobré, slibuju,“ zašeptala.

Otevřela dveře a protáhla se dovnitř. Bylo tam teplo. Mezi řadami neznámých rostlin vedla vydlážděná cestička. Ve tmě byly rostliny bezbarvé. Některé z nich se podobaly těm doma, ale nikdy úplně. Jak by některou z nich mohla využít? Nedokážou ani vyléčit, ani zabít. Zmapovat celý svět nových rostlin by jí zabralo zbytek života.

Ta myšlenka ji nečekaně uklidnila. Takový úkol by byl smysluplný.

Prošla mezi rostlinami a vstoupila do výklenku na druhé straně, kde bylo ještě tepleji. Vlhko. Vrčení, které předtím slyšela, vycházelo z vestavěného ventilátoru nade dveřmi. Okna byla orosená, ale střechem viděla nebe a hvězdy.

Kuro ze sebe vydal tlumený skřek.

„Ne! Rozumíš!“ Postavila krabici na zem a vzala havrana do dlaní. Hlava mu ochable visela. Lapal po dechu a mírně sebou škubal. Prohlížela si ho ze všech stran. Hledala na tom horkém ptačím tělíčku známky zranění, ale jako by tápala ve tmě. Co ona ví o havranech? Nic.

„Potřebuješ jenom lepší místo na ležení,“ řekla mu a vnímala, jak se jí zadrhl hlas. Už nedokázala potlačit zoufalství. Havran jí připadal čím dál těžší.

Všimla si přepravky stojící pod pracovním stolem. Jednou rukou si Kura přitiskla k hrudi, pak přepravku vytáhla a převrátila ji na bok. Vyvalilo se z ní zahradnické náčiní a zařinčelo o kamenné dlaždice. Už se nestarala, jestli ji někdo uslyší. Ať si klidně přijdou.

„Tak, tahle je větší. V ní můžeš ležet. Dokud se neuzdravíš.“ Na dno přepravky urovnala ručník a opatrně vložila Kura dovnitř. Vypadal jako hromádka peří. Černé peří na bílé látce. Hlava mu přepadla na stranu.

„Ne, Kuro! To nesmíš!“ Zhroutila se na kolena. Opět ho zvedla. Zatřásla s ním. Jeho hlava tam jen tak visela. Jako by měl zlomený vaz. Musí přece existovat něco, co by mohla udělat! Musí ho dát do pořádku. Je to její práce. Spravovat. Uzdravovat. Zírala mu do očí a viděla v nich všechny, kteří umřeli. Všechny, kterým pomoci nedokázala. Ty, kteří opustili srub, aniž ona nebo táta oddálili nevyhnutelné. Tohle není správné! Takhle by to být nemělo!

Kvůli pláči se jí spustila rýma. Otřela si nos rukávem svetru. „Nikdy ti to neodpustím. Slyšíš?“ Celé jeho tělo sebou škubalo. Vyklouzl jí z ruky a spadl zpátky do přepravky. Táhle zasténal. Zamával křídly, jako by se snažil postavit na nohy. Zatínal drápy. Zobák se mu otevíral, až zůstal jako zamrzlá rudá propast. Hrud' se nadýmala. Kynula jako vodní měch. Je to zlé. Příšerně zlé.

„Kuro...“ Natáhla k němu ruku, ale neudržela ji ve vzduchu. Opustila ji veškerá síla.

Pak jeho hrud' pukla.

Hirka vykřikla a ucouvla. Uviděla kosti a krev.

Kuro syčel. Z hrudi se mu dralo něco lepkavého a bledého. Ptačí tělo se k nepoznání natáhlo do délky. Mezi peřím zahlédla hrbolatou kůži. Poškozenou. Roztrženou. Přitiskla si dlaň na ústa, ale vzlykala dál.

Takhle smrt nikdy nevypadala. Musí to být parazit. Nějaký odporný had, který se v Ymslandě nevyskytuje. Jen tady. V tomhle světě, který nenávidí. Sebral jí jejího jediného kamaráda. Všechno, co měla. Když se tvor vyvalil z Kurova těla, nezbylo z havrana nic víc než pouhá mršina. Hirka klopýtala vzad, ale nedokázala od něho odtrhnout pohled. Vlezla si pod stoly s výhonky rostlin a přimáčkla se ke skleněné stěně. Byla vlhká a studila ji do zad.

Přepravka se s rámušem rozlétla na kusy. Místností prosvištěly úlomky dřeva. Něco plesklo do skla vedle jejího obličeje. Podobalo se to kusu střeva. Stékal to dolů a zanechávalo za sebou krvavou stopu. Schovala si obličej do dlaní. Nechtěla se na to dívat. Vzpomínala na Vetleho. Jak seděl na smrku nad Alldjupem a taky skrýval obličej v dlaních. Jako by se tím mohl přenést do bezpečí. A teď se tak chová ona. Jako by přišla o rozum.

Tobte je sen! Neděje se to!

Ale teď v krku byl skutečný. Zaslechla, jak se někdo dusí. Byla to ona sama? Nebo Kuro?

Vyhlédla zpoza paže. Tam, kde předtím stála přepravka, leželo na kamenných dlaždicích něco obrovského. Bledá nestvůra. S nohama. A rukama. Muž. Na zemi tam ležel nahý muž. Špinavý od krve a peří. Obličej mu zakrývaly černé lesklé vlasy. Dýchal.

Na zemi tam ležel nahý muž. Žádný havran. Muž.

Ani se nehnula. I pouhé pomyšlení na pohyb jí připadalo nemožné. Zkameněla. Zamrzla. Muž se pokusil nadzvednout na jedné ruce. Uklouzl v kaluži havraní krve a spadl. Schouliil se bolestí. Natáhl ruku před sebe. Popolezl kousek vpřed. Zase to vzdal. Zůstal ležet na zemi s pokrčenými koleny.

Nikdy neviděla... ani neslyšela...

Musím odsud pryč!

Leželo před ní něco nepochopitelného. Mohlo to být cokoli. Něco tak zlého, že se o tom lidé ani neodvažovali vyprávět. Nestvůra v lidské podobě, která zabíjí havrany.

Neviděl ji. Pokud si pospíší...

Přiměla údy, aby jí poslechl. Předklonila se a po čtyřech lezla pod stolem. Pončo při každém pohybu zašustilo. Snažila se zvuk ztlumit tím, že se pohybovala pomaleji. Paže se jí třásly. Lokty ji skoro odmítaly nést. Neodvažovala se ani mrknout. Tiše. Teď tiše. Poslouchala, jak tvor oddechuje. Sípe. Byla příliš blízko, ale dveře se nacházely jen kousek od ní. Musí to zvládnout. Měla by. Nechce tu umřít.

Nadzdvihla ruku, aby se opět o kousek posunula. Náhle ji uchopil za zápěstí. Výkřik se jí zasekl v hrdle. Chtěla se vykroutit, ale všechno ji zradilo. Instinkty. Tělo. Mysl.

Měl značnou sílu. Jeho ruka byla oproti té její velmibledá. A prsty... Zнала je až příliš dobře. Doufala, že ty drápy už nikdy neuvidí.

Je to slepý. Nábyrn. Mrtvorozený.

Tady. Ve světě lidí.

Přestala se bránit. Přestala myslet. Pokud se pohne, skutečnost se roztříští jako sklo. Strach jí vězel v těle jako chladné kopí. Bez něj by se zhroutila.

Trochu se nadzdvihl. Stěží zvedl ze země horní polovinu těla. Opřel se o paži. Zíral na ni slepýma bílýma očima.

„*Kroyo ožá désel?*“ Jako by se to ozvalo přímo ze Slokny. Hrubý hlas, který nikdy neměl existovat.

„*Kroyo ožá désel?!*“ zopakoval a nebylo pochyb, že hledí na ni, ať už je slepý, nebo není. Přiložila si dva roztřesené prsty ke krku, aniž tušila, odkud se ten reflex vzal.

Zavrčel jako zvíře a zhroutil se zpátky na podlahu.

MILOST

Co tady děláš? Běž! Uteč!

Nepřiměla se poslechnout. Zírala na mrtvorozeného. Tvořily ho svaly a téměř nic jiného. Svaly vytesané do bledé kůže. Byl statný a vychrtlý zároveň. Každý nádech mu zjevně působil bolest. Tělo sebou škubalo jako v křečích. Svaly se mu rýsovaly na hrudi, množily se na břicho a pokračovaly dolů k... Tváře jí hořely. Dole byl lysý. A obrovský.

Stvoření zavřelo oči. Odhadovala, že sbírá síly. Je oslabené. Možná těžce nemocné. Pohlédla ke dveřím. Pokud poběží, tak ji nezastaví. Je volná. Může uprchnout. Až se vzpamatuje, bude už pozdě. Je slepý. Na vlastní oči viděla, čeho jsou schopní. Vzpomněla si na muže zabitého u Ravnovu. Ty prázdné oční důlky... Tohle stvoření je sama smrt. Divoké zvíře. Nebezpečné. Cizí.

Náhle si uvědomila, že tatáž slova dřív říkali o ní. Mnohokrát. Na mysl se jí draly vzpomínky, které zasunula hluboko do svého nitra. Ocelové rukavice na těle. Meč v zádech. Sama byla vydaná na milost. Vyděšená k smrti. Dokonce slepá, kvůli pásce přes oči. Klečící na tvrdé podlaze. Nestvůra. Ódinovo dítě. Plíseň.

Z toho srovnání se jí udělalo nevolno. Jako by jí vzalo sílu odejít. Zabránilo jí, aby ho opustila. Opustila... Kura?

Je tohle Kuro? Není. Jak by mohl? Kamenné dlaždice pokrývala havraní krev. Ve tmě černá. Když se tohle stvoření rodilo, roztrhalo

Kura na kousky. Zradila ho. Ona, léčitelka, nedokázala zachránit vlastního havrana. Ona...

Stiskla oční víčka. Když to pochopila, náhle pocítila únavu. Je léčitelka. Učednice svého otce. A to stvoření na zemi umírá. Nemá na vybranou.

Měla ještě hrstku paličkovníku. Poslední špetku čaje z Himlifallu. Pokud ji obětuje, bude bezmocná. Bude muset strpět jakoukoli bolest. Bude ten poslední, koho v životě zachrání, mrtvorozený? Který ji rozsápe, jakmile bude moct zvednout paži?

Zatím ti neublížil.

Snažila se na něj podívat nezaújatě. Kdyby byl... trochu míň mužný. Jenže on byl tak zjevně silný. Dřímala v něm nebezpečná surová síla. Táta by jí řekl, aby odtamtud vypadla. Rime by ho už dávno zabil. Věděla to. Ale u nich to bylo jiné. Oni měli vždycky na výběr. Pro ni to neplatilo. Život je život. Nechat ho umřít by bylo stejně sebezničující jako ho zachránit. Musí uplatnit svoje schopnosti. Rozhodovat, kdo přežije a kdo ne, není její starost. A ani nikdy nebyla.

Je léčitelka. O třídění ať se postarají ve Slokně.

Vytáhla z rance malou krabičku z kůry. Byla menší než její dlaň. Uvnitř leželo to nejcennější, co měla. Vstala a svlékla si vlhké pončo. Nacpala ho do rance a krabičku přitom svírala v ruce. Kde sežene teplou vodu? Čaj potřebuje teplo, jinak neuvolní účinné látky. Nebylo tu žádné ohniště a nemohla tu ani nic zapálit. Slepý zasténal. Tělo sebou škublo a schoulo se. Vykašlával krev. Umře.

Ventilátor. Z ventilátorů sálá teplo.

Takže se tu přeče jen něco naučila.

Přelila vodu z měchu do hrnku. Prsty se jí už netřásly. Nový cíl jí vrátil jistotu. Stoupla si na stoličku a postavila hrnek na teplovzdušný ventilátor. Teď vrčel trochu hlasitěji. Mezitím otevřela krabičku s čajem. Lístky byly dokonale usušené. Neměly úplně

černou barvu, nýbrž tmavě hnědou. Pomůžou mu. Jako pomohly bezpočtu ostatních.

Přivoněla k nim. Vůně Ymslandy jí protála hrud'. Pocítila stesk po domově. Pocit, s nímž bojovala, se jí nyní šířil tělem. Lítost. Ohavná. Znečistující. Jako utonulá mrtvola. Stýskalo se jí tak silně, až ji to páliło. Proč odešla? I kdyby slepí zavraždili každičkého ætlinga v Mannfalle, co má být? Nic jim nedluží! Dala by cokoli za to, aby opět stála v kamenném kruhu s Rimem. Aby cítila jeho objetí a říkala mu, že Ymslandu nikdy neopustí. Že zůstane u něj. Navždy.

Až bys ho přijala a do něj se pustila plíseň?

Slepý znovu zasténal. Hirka podala hrnek z ventilátoru. Nebyl tak teplý, jak by potřebovala, ale bude to stačit. Vhodila lístky do vody. Rozevěřely se. Zavoněly životem. Držela hrnek oběma rukama. Nesmí ho pustit. Poklekla vedle mrtvorozeného. Postavila hrnek na dlaždici pro případ, že by se záškuby vrátily. Podložila slepému hlavu rukama. Byl studený. Vlasy měl dlouhé a zcuchané havraní krví.

Kuro...

Otevřel oči. Hirka se otřásla. Pátrala v bělobě po něčem, k čemu by upnula pohled, ale nic nenašla. Slepý se opřel o loket. Čelisti se mu napnuly, jako by chtěl skrýt vynaložené úsilí. Stejně by to udělal i Rime.

Zvedl horní polovinu těla, ale pak se zhroutil na její ohnutou paži. Vsunula mu ruku pod bradu a uchopila hrnek. Natáhl k němu krk. Pochopil. Neodvažovala se mu dát hrnek do ruky, a tak mu ho sama přiblížila k ústům. Rty měl modré.

„Mám jenom půl hrnku,“ řekla a pokusila se zasmát. Nereagoval. Otočila hrnek, aby viděl, že je ho jen půlka. „Půl hrnku, rozumíš?“

Ne. Vlastně to ani moc vtipné nebylo.

Napil se. Držela hrnek pevně. Zachrčel. Zakašlal. Ale sebral se a vypil čaj do dna. Pak klesl zpátky na zem. Ležel na zádech s hlavou v jejím náručí. „Víc,“ zamumlal.

Zírala na něj. Bylo to jen jedno slovo, ale jazykem, který znala. Zavřel oči.

„Ty mluvíš ymslandsky? Hej! Mluvím s tebou, slepý!“ Zatrásla jím. Opět otevřel oči. Lekla se. Pohnulo se v nich něco černého. Jako inkoust v mléku. Hned to zmizelo.

„*Wári*,“ procedil mezi zuby.

„Vari? Cože? Nerozumím...“

„*Wári*! Síla. Potřebuju Sílu!“ zaprskal. Namáhal se příliš. Hlava se mu svezla na stranu. Tělo ochablo.

Síla...

To nejkrásnější slovo, které kdy slyšela. A vyslovil ho nábyrn. Mrtvorozený. Knedlík v krku narostl. Uvědomila si, že občas pochybovala. Pochybovala, jestli Ymslanda pořád existuje. Dokonce pochybovala, jestli existuje ona sama. Ale teď tady leží on a mluví její řečí. Použil slovo, které neslyšela od doby, co Ymslandu opustila. Požádal ji o něco, co mu nikdy nebude schopná dát, nemohla by mu pomoci, ani kdyby se tu Síla vyskytovala. Je Hirka. Ódinovo dítě. Nemůže přimknout.

„Neuvěříš, co všechno tady mají,“ zašeptala. „Můžeš zažít kouzla, díky nimž lze mluvit s lidmi na druhém konci světa. Světla, která nikdy nezhasnou. Nebo vozy, které se řídí samy, rychlejší než jakýkoli kůň. Můžeš mít teplou vodu uvnitř domu. Čokoládu. Zvuky natěsnané do krabiček. Tohle všechno bych ti mohla obstarat. Ale Sílu ne, nábyrn.“

Při posledním slově mu zaškubal horní ret. V temnotě zasvítíl ostrý špičák.

STRACH ZE SMRTI

Graal si opřel čelo o klavír a jeho prsty se rozběhly po klávesách. Chopinova čtvrtá balada, zohyžděná úhozy jeho drápů do kláves. Snažil se používat drápy při hře co nejméně a trochu se to zlepšilo. Skřípavému zvuku se ale ani tak nevyhnul. V dobrých dnech mu připomínal, kým je. Ve špatných dnech... v podstatě totéž. Rozdíl spočíval v tom, jak byl zrovna sám se sebou spokojený.

Pokaždé to probíhalo stejně. Začínalo to nelibostí, která přes hlubokou frustraci přerostla v záchvat, kdy bušil do kláves. Jeho výkon zničila zlost. Ohavné násilí. Na nástroj ovšem vinu svalovat nemohl. Klavír byl mistrovský kousek z Fazioliho dílny. Problém tkvěl v podání. V hudebníkovi. Takový problém skladatel nikdy neměl.

Přestal hrát. Přiložil ucho ke klávesám a naslouchal zvukům, které mezitím utichly. Odumřelým zvukům. Nejkrásnější je to, co je nedokončené. Takhle uvažovat bylo snazší než předvést patřičný výkon. Obzvláště teď, když toho bylo ve hře tolik.

Zaslechl, jak venku na chodbě schází Isac ze schodů. Čím víc se přibližoval, tím váhavěji zněly jeho kroky. To znamenalo, že má nové zprávy a neví, jak se o ně podělit. Špatné znamení pro oba. Graal zůstal sedět skloněný nad klavírem.

Isac otevřel dveře a vešel dovnitř. „Je to ona. Není pochyb,“ pronesl s předstíranou radostí.

Graal zíral na své drápy. „Víš, co mi Chopin řekl, než umřel, Isacu?“

Isac zamířil k barové skříňce. „Takže máte jeden ze svých dnů?“ zamumlal.

Graal ho ignoroval. „Řekl mi, že sice můžu cvičit celou věčnost, ale nikdy nebudu tak dobrý hudebník jako on. Ne kvůli drápům, ale protože nemám strach ze smrti. Co myslíš, Isacu? To proto se moje rasa za tisíc let vůbec nezměnila? Žijeme moc dlouho na to, abychom vytvořili něco hodnotného?“

Isac zafuněl. „Zjevně je to naopak,“ odpověděl. „Kdybychom se nemuseli zabývat tím, že čas jednou vyprší, neexistovalo by nic, co bychom nedokázali.“

Graal se narovnal. „Ano, to od tebe sedí, od tebe, který bys byl mrtvý, kdybych tě nepřijal.“

Nechal svá slova zapůsobit a pak pokračoval. „Máš ale pravdu. Všechno, co lidé vytvářejí, se točí kolem věčného života. Umění je jako hon za nesmrtelností. Otázka je, co z toho mají. Tak co jsi, příteli, vykonal za tu dobu, o kterou jsem ti prodloužil život? Oč tvé bytí nabylo na významu? Co jsi udělal navíc?“

Isac nalil do skleničky gin a navrch přidal kapičku toniku. „Netuším,“ poznamenal, posadil se na pohovku a nohy si položil na stůl. „Ale mám celou věčnost, abych na to přišel.“ Ušklíbl se.

Graal se na něj podíval. Měl Isaca třicet let. V podstatě chvilku, ale i tak mu to připadalo dlouho. Isac nevydrží. Možná už to ví. Snad proto je tak smělý. Snažil se změnit. Působit zajímavě. Když se ho Graal ujal, bylo mu přes padesát. Vtipný a inteligentní muž. Brit až ke konečkům prstů. Poslední dobou ovšem Isac začal nosit křiklavě barevné košile s příliš výrazným límečkem. Vypadal jako vysloužilá popová hvězda. Blondáté vlasy měl dlouhé po uši a uprostřed je dělila pěšinka. Celkový dojem to nijak nevylepšovalo.

Třeba mají lidé krizi středního věku v genech? Třeba se přihlásí o slovo, ať už je lidský život jakkoli dlouhý?

Graal vstal. Isac znervózněl a sundal nohy ze stolu.

„Není to tvoje vina, Graale,“ podotkl, jako by byla na místě nějaká omluva. „Je to touhle místností.“ Rozhodil rukama a vystříkl trochu ginu na podlahu. „Tady uvnitř přepadne deprese každého! Kdo tuhle místnost nechal obložit černým kamenem? Ze všech tvých domů je tenhle nejhorší. Nechápej mě špatně, vidím ten padoušský šarm à la Bond, ale tady se, proboha, má žít. A ta... věc.“ Vrhł pohled na kostru havrana na stole. „Jen proto, že je to odporné, to ještě není umění.“

Graal popošel k prosklené stěně. Sklo vybíhalo nad okraj útesu. Pod ním se, kam oko dohlédlo, mlčenlivě rozprostíraly namodralé hory. Věděl, že Isac se oknu vyhýbá, protože ho z něj mrazí.

„Havran?“ zeptal se Graal.

Chvilku trvalo, než Isac pochopil, o čem mluví. „Ach ano, havran. Viděli ho. Nesla ho v krabici. Jsou si jistí, že je to ona.“

Graal se k němu otočil. „A co je ta špatná zpráva?“

Isac si přiložil skleničku ke rtům a napil se, jako by to mohlo jeho slova zjemnit. „Posledních pár dní ji nespátřili. Ale je to ona! A víme, kde se nachází.“

Graal si povzdychl. „Všimla si jich, Isacu.“

„V žádném případě. Je to zatracená pubertáčka, náctiletí si ničeho nevšimnou. Nasadil jsem na to dobré chlapy. Ty nejlepší. Nejvyšší ligu.“ Spojil palec a ukazováček a udělal gesto, jako by mluvil o prvotřídním jídle.

Graal vnímal chuť své vlastní zlosti. Kovovou pachut' na jazyku. Vařící se krev. Selhání si nemůže dovolit a přitom se obklopil lidmi. Lidmi, kteří nemají předpoklady, aby mu rozuměli, a nikdy ani mít nebudou. Jednoduše nežijí dostatečně dlouho. Chybují. Mají to v povaze.

„Pojď sem, Isacu.“

Isac zbledl. Kostky ledu ve skleničce se rozcinkaly. V tom spočívala výhoda opravdové moci. Nikdy ji nepotřeboval uplatnit.

Ani ji předvádět. Byla všudypřítomná. Byla součástí jeho osobnosti.

Isac se zvedl a zamířil k oknu. Zastavil se opodál, ale ven se nepodíval. Zíral na Graala jako na záchranný kruh.

„Copak jsem ti, Isacu, nevysvětlil, jak je to důležité?“

„Vysvětlil! Vědí to. Všichni to vědí.“ Pro Isaca bylo typické, že se snažil přehodit odpovědnost na ostatní.

„Ale víš to i ty?“

„Samozřejmě. Ta slečinka tady bude za pár dní. Ona i havran. Máš mé slovo, Joshuo.“

Fakt, že se Isac vyhnul vyslovení jeho skutečného jména, naznačoval, že se necítí bezpečně. A že sám potřebuje věřit tomu, co říká.

„Jak mi můžeš dát své slovo, když tam venku nejsi?“

Isacovi se na čele perlil pot. Kapičky se leskly. „Já... samozřejmě že tam budu! Teď je to v mých rukách. Jasný jako facka.“

Graal ho uchopil za ruku a dovedl ho k oknu. Nemusel tlačit. Byl tím, kým byl, a tak mu stačilo jen naznačit.

„Co by se stalo, kdybychom teď spadli?“ zeptal se a kývl k propasti dole pod nimi.

Isac se nervózně zasmál. „Zpřelámali bychom si kosti v těle.“

„Správně. Zpřelámali bychom si kosti v těle. Oba. Víš ale, jaký je mezi námi rozdíl?“

Isac mlčel. Zjevně existovalo příliš mnoho odpovědí. Příliš mnoho rozdílů. Graal se usmál. V Isacově pohledu se zračily obavy, ale i spousta lásky. V tom tkvěla Graalova moc. Dokázal vzbudit zároveň strach i lásku. Najít optimální rovnováhu mezi těmi dvěma nepravděpodobnými veličinami spojenými v neustálém boji o udržení kontroly.

„Leželi bychom tam, ty i já, Isacu. Rozbití. Rozlámaní. Ruce i nohy bychom měli potlučené o kameny. Ty bys zůstal ležet. Moje kosti by se znovu spojily. Srostly by. Pomalu, ale jistě. Nakonec bych opět vstal. Z nás dvou jsi ty ten šťastnější.“

Isac polkl. „Nezní to tak.“

Graal na něj pohlédl. „Zranění jsou bolestivá. Vůbec se to ale nedá srovnat s bolestí, kterou provází uzdravování. Je vždy snazší věci rozbít než je spravit. Věř mi, když ti říkám, že jsi ten šťastnější.“

Isacovi zvlhly oči. Cukal mu koutek, ale Graal ho nemínil poslouchat.

„Ty, Isacu, se dopouštíš stejné chyby jako spousta dalších, kteří zapomenou na smrt. Domnívají se, že vždy dostanou novou šanci. Tentokrát ale žádná nová šance nebude. Teď, nebo nikdy. Dalších tisíc let nepomůže. Proto není žádná cena příliš vysoká. Nic, na-prosto nic není důležitější než tohle. Chápeš, co říkám?“

Isac přitakal a sklopil pohled.

„Výborně. A teď mi dopřej klid, mám něco na práci.“

Isac se vděčně odebral ke dveřím.

„Diskrétně,“ ozval se Graal za ním. „Nezapomeň.“

Obrátil se k Isacovi zády a počkal, až za ním zaklapnou dveře. Pak se vydal k havranovi. Zvíře tam stálo vzpřímeně, ustrnulé v přeměně mezi mršinou a kostrou. Maso a peří ztuhly už dávno. Už ani nebylo nic cítit. Graal zaťal pěst. Zabořil si dráp do dlaně a nechal krev skápnout na zobák. Krev dopadla na kost.

Naslouchal. Čekal na zvuk života. Odumírající zvuky mu připadaly krásné, ale i na zvucích, které se ještě nezrodily, bylo popravdě něco zvláštního.

Mršina zavržala. Krk se pohnul. Pták otevřel zobák. Netrvalo dlouho a on uslyšel ženský hlas. Měkký a překypující sebedůvěrou.

„Graale, mám pro tebe zprávy, za které mi padneš k nohám.“

Dopřál si úsměv. „Výborně. Právě teď jsi totiž jediná, ke komu chovám důvěru, Damayanti.“

HAVRANÍ KREV

Věž Vidoucího stála osamoceně. Dříve ji úzký most spojoval s Rytířským sálem, ale poté, co se most i budova zřítily, tyčila se v krajině samotná jako boží varování. Poslední zastávka před Blindbólem.

Z oken vysadili žluté sklo, aby ho mohli umístit do nového sálu Rady. A tak z věže zůstala jen černá kostra, která na vrcholku skály připomínala rozbitou lucernu.

Rime věděl, že kdyby se vydal nahoru, našel by kusy stromu, které tam patrně netknutě spočívaly od chvíle, kdy sochu roztříštil. Všechno se změnilo. A zároveň nic.

Eisvaldrské zahrady pokrýval sníh. Po obou stranách pěšiny rostly bílé květiny, jež překvapila zima. Pítko pro ptáky zamrzlo. Na jeho okraji se jako vlčí zuby třpytily ledové rampouchy.

Zastavil se. Za ním šel Hlosnian. Bylo to jedno z nejlepších míst pro rozhovor. I v rozlehlých místnostech mohla Síla přenést zvuk daleko a tahle rozmluva nebyla určená uším Rady.

Nahmatal v kapse lahvičku a podal ji Hlosnianovi. „Měl jsem se tě zeptat už dávno, ale oni vědí, jak mě zaměstnat.“ Hlosnian si lahvičku vzal. Vytáhl zátku a přivoněl si. „Takže je otrávíš?“

Rime se musel zasmát. „Dřív nebo později k tomu dojít může. Tohle ale, pokud vím, jed není. Je to inkoust, který se používá při Obřadu. V závěru ceremonie jím pomažou dětem čela. Po několika dnech vybledne.“

Hlosnian zavřel lahvičku a vrátil ji Rimemu. „Už jsem za svůj život několik Obradů viděl, mladý muži.“

„Niméně se vsadím, starý muži, že jsi netušil, že takhle umenšují Sílu.“

Hlosnian nadzdvihl huňaté obočí. „Inkoustem? Jak... ach tak... Je to havraní krev.“

Rime přikývl. Teď jen musí Hlosniana přimět, aby se držel tématu. Rozmluva s ním někdy působila jako tři rozhovory najednou, obzvlášť pokud se týkala něčeho důležitého.

„Tvrdí, že je to směs bylin, inkoustu a havraní krve. Věděl jsi to?“

Zaříkávač kamene neodpověděl hned. Do červeného roucha se mu opřel vítr, takže se mu zatřepotalo kolem nohou.

„Krev, Rime. Neběží pokaždé o ni? Díky ní žijeme. Kvůli ní umíráme. Krev rozhoduje o tom, kým jsme. Kdy. Říká se, že i Síla je z ní utvořená. Je to krev země. Která přebarvuje naši krev. Kruh se uzavírá.“

„Mluvíš jako augur.“

Zaříkávač kamene si odfrkl. „Auguři. Co ti vědí o Síle? Síla zbožňuje krev. Viděl jsi to na Bromfjellu. Urd donutil kameny. Havraní krev. Kamenný oheň. Krev nás mění. Změní i tebe.“

„Všichni se mění, Hlosniane.“

„Inu... někteří víc než jiní.“ Hlosnian smetl z pítka pro ptáky sníh a ukázal na zamrzlou vodu. „Podívej se dolů a pověz mi, jestli vidíš totéž co předtím, než ti do života vstoupila ona.“

Rime se odvrátil. Poslechnout zaříkávače nebyl nijak složitý úkol, přesto ho nohy odmítaly donést blíž k pítku.

„Krev je slepota, Rime. Udělal jsem, o co jsi mě žádal. V posledních dnech strávil cech debatou o havraních kruzích víc času než za uplynulých deset zim dohromady, ale žádnou jednoznačnou odpověď nenajdeš. Existuje tolik názorů, kolik je zaříkávačů kamene, ale jestli chceš znát ten můj, tak právě takhle Vidoucí uzavřel brány. Vysál Sílu z každého muže i ženy. Z mrtvých i živých.“

Rime se ušklíbl. „Vidoucí? Pořád patříš k věřícím, Hlosniane?“
„Otázka zní, jestli ty pořád ještě pochybuješ. Viděl jsi strom. Roztříštil jsi ho. Měl jsi mít víc rozumu.“

Rime ztratil nit. Nesmí Hlosniana nechat, aby stočil hovor jinam.
„Co s tím má společného strom?“

„O věcech, které s ním nic společného nemají, je v zásadě zbytečné mluvit.“

„Hlosniane...“

„Musíš mě sledovat, když mluvím! Říkám přece, jak to je. Strom nevznikl sám od sebe. Někdo ho stvořil. S pomocí Síly. Tak mocné, že rozlomila hory v Blindbólu a rozetnula zem od Ravnhovu až po Alldjup. Tak se to vypráví. Myslíš, že něco takového vzejde z ničeho?“
Hlosnian si mnul ruce, aby si je zahřál. Z palčáků mu padal sníh.

Rime si povzdychl. „Nic o tom nevíš, že ne?“

Hlosnian nadmul hrud' jako měch. „Samozřejmě že ne, ale to ani nikdo jiný!“

Rime potlačil úsměv. Zaříkavač kamene oprášil sníh z vzrostlých stonků rostlin vedle nich. „Podívej se na tyhle květiny, chlapče, a představ si, že voda, která jim dává vláhu, je Síla. Co by se stalo, pokud bys jejich vodu vypil do poslední kapičky, a to jedním obrovským lokem? Zvadly by a umřely. Nebo naopak! Co kdybys jim poskytl víc vody, než mohou vypít? Také by umřely, je to tak? A právě to tvrdím: Brány se uzavřely, protože veškerá Síla byla vložena do stromu. Žíly vyschly. Kameny usnuly.“

Rime se snažil utřídit si útržky vzpomínek. Věděl dobře, kolik znamená hodně, když se jednalo o Sílu. Čerpal jí víc než kdokoli jiný. Skrz Hirku. Co by se stalo, kdyby byl proud Síly dvojnásobný, když visel před Radou ve vzduchu obklopený havrany? Vydřel by to? Nebo by se jeho tělo rozskočilo?

Udělal snad tohle Urd Vetlemu? Prohnal vlastním synem víc Síly, než kolik mohl snést? V každém případě to chlapci ublížilo. V mysli navždy zůstane dítětem.

Rimemu přeběhl mráz po zádech. Jako předtucha Síly. Jako temnota havraní černi, která ho spatřila a nechtěla ho pustit.

Pohlédl na Hlosniana. „Takže když proženou Sílu dětmi při Obřadu a označí je havraní krví...“

Hlosnian si poklepal ukazováčkem na čelo. „Můžou tak Sílu přesměrovat. Nejspíš je přeceňuješ. Ale cesty mohou uvadnout. Nebo puknout. Příliš mnoho i příliš málo je stejně zlé.“

„A tohle udělal Urd na Bromfjellu? Čerpal Sílu pomocí havraní krve?“

„Pst!“ vydechl Hlosnian. „Nemluv o tom! Rozrážíš dveře, místo abys je otevřel. Zničí tě to. Zničí to i ostatní. To je slepota, Rime. To nedělej.“

„Radě to holt nikdo neřekl,“ podotkl Rime a odvrátil pohled. Netoužil po tom, aby zaříkávač viděl, že je zklamaný. Nebo aby pochopil, co by pro něj znamenalo, kdyby havraní kruhy otevřel.

„Mluvíš, jako by věděli, co činí,“ usmál se Hlosnian.

„Všichni vědí, co činí. Otázka zní, jestli s tím jsou schopní žít, nebo ne.“

Rime si vložil lahvičku do kapsy, ale byl si vědom, že Hlosnian má pravdu. Ani Jarladin mu nemohl prozradit, jestli mají značky na čele nějaký účinek. Řídili se pravidly danými po celá staletí. Pod záminkou, že tak ætlingové budou méně lákaví pro slepé. A ve vší tajnosti také horší přimykači.

Ale jestli značky fungují, nebo ne, tu nehrálo žádnou roli. Už se to nikdy nebude opakovat, o to se Rime postaral.

Hlosnian zíral na svůj vlastní odraz na ledě. Vypadal ustaraně.

„Já sám jsem ji pozřel, Rime.“

„Cos pozřel?“

„Havraní krev.“

Rime popošel o krok blíž. Zaříkávač ohnul hřbet jako pes. „Napil jsem se jí, jednou. A nejsem sám. Prodává se mimo cechy. Vím to.“

Ty to víš. V krvi spočívá moc. Zaříkávači ji používají, aby slyšeli hlasy zřetelněji, ale pokaždé skončí jako ubožáci. Pokaždé.“

„Co se tedy stalo? Objevil jsi pramen Síly? Smysl života?“ Rime se usmál, aby zjemnil opovržení v hlase. Že se ostatní ætlingové kvůli opojení dopouštějí bláznivých věcí, ho nepřekvapovalo.

Zaříkávač k němu vzhlédl. „Od té doby nejsem jako dřív. Ta krev není určena pro nás.“

„To ani opa, přesto ji kouří spousta ætlingů,“ namítl Rime.

Hlosnian se objal rukama, aby se zahřál. Ohlédl se přes rameno k místu, odkud přišli, jako by litoval, že se vydal tak daleko. „Díváš se teď na mě jinak, že ano?“

Ta otázka Rimeho zaskočila. Hlosnian se příliš nestaral, co si o něm myslí ostatní. Rime to považoval téměř za poznávací znamení tohoto zvláštního zaříkávače kamene.

„Ne,“ pousmál se Rime. „Vždycky jsem věděl, že to nemáš v hlavě úplně v pořádku.“

„Ale kuš! Tak či onak to nemá v hlavě v pořádku nikdo, chlapče.“

Hlosnian položil Rimemu ruku kolem ramen. „Havraní krev otevírá cesty. Cesty v tobě, ne skrz kameny. Není to krev, která ti umožní cestovat,“ vysvětlil mu. „Takovou nemá nikdo z nás. Já ji nemám. Ty také ne. Pochybuj, že se na světě nachází živoucí stvoření, které ji má. Takže se nikam nedostaneme. Ona ji měla. Starší než hřích, mocnější než havraní krev.“

„To nesouhlasí, Hlosniane. Prošli jsme branami stejně jako ona. Na krvi nezáleží.“

„Na krvi záleží vždy. Putovali jsme z tohoto světa do tohoto světa. To není zrovna velké sousto. Proběhlo to dobře, protože sem patříme. Ale ona... Ona ve mně vyvolává celou řadu otázek.“

Rime cítil, že se vzduch ochladil. Díval se snad na ten problém ze špatného úhlu? Třeba nic, co by mělo umocnit Sílu kolem kamenů, neexistuje. Třeba musí posílit sám sebe.

Podíval se na zaříkávače. „V jedné věci se pleteš, Hlosniane.“